

વિષય-પરિચય.

૧ શ્રી રત્નાકર પંચવિંશતિનો ગુજરાતી કાવ્યાનુવાદ.	...	...	...	... ભગવાનદાસ મનસુખભાઈ મહેતા. ૭૩
૨ શ્રી તીર્થંકરચરિત્ર.	...	...	...	... મુનિશ્રી દર્શનવિજયજી મહારાજ. ૭૫
૩ અમારી પૂર્વદેશની યાત્રા.	...	...	...	... મુનિશ્રી ન્યાયવિજયજી મહારાજ. ૮૦
૪ કર્મચરિણામાદિની મૂકેલી સાત રાક્ષસીઓનું સ્વરૂપ.	...	...	...	... સદ્ગૃહ શ્રી કપૂરવિજયજી મં. ૮૩
૫ આ ૧૦ શ્રીવિજયવલ્લભસૂરિજીનું આત્મ-નિવેદન...	...	...	...	... વલ્લભવિજય. ૮૭
૬ મનનું રહસ્ય અને તેનું નિયંત્રણ...	...	...	...	... વિઠ્ઠલદાસ મૂલચંદ શાહ. ૮૯
૭ પૂજનની સફળતા.	...	...	...	... રા. ચોકશી. ૯૩
૮ વર્તમાન સમાચાર.	...	...	...	... ૯૫
૯ સ્વીકાર અને સમાલોચના.	...	...	...	... ૯૫

કલકત્તાવાળાના વિવિધ રંગોથી મનોહર ફાટાઓ.

નામ.	કીંમત.	નામ.	કીંમત.
શ્રી નેમનાથસ્વામીના લમનો વરધોડો.	૦-૧૨-૦	શ્રી જીનદત્તસૂરિજી (દાદા સાહેબ)	૦-૬-૦
શ્રી મહાવીરસ્વામીનું સમવસરજી તથા શ્રેણિક રાજની સ્વારી.	૦-૧૨-૦	જી લેસ્થા.	૦-૬-૦
શ્રી કેસરિયાજી મહારાજ.	૦-૮-૦	મધુબિંદુ.	૦-૬-૦
શ્રી ચંદ્રચુમના સોગ સ્વપ્ન.	૦-૮-૦	શ્રી પાવાપુરીનું જલમંદિર.	૦-૪-૦
શ્રી ત્રિશલા માતાના ચૌદ સ્વપ્ન.	૦-૮-૦	ચિત્રશાળા પ્રેસ પુનાવાળાના ફાટાઓ.	૦-૮-૦
શ્રી સમ્મેતશિખરજી સિદ્ધક્ષેત્ર.	૦-૮-૦	શ્રી મહાવીરસ્વામી.	૦-૮-૦
શ્રી રાજગિરિ સિદ્ધક્ષેત્ર.	૦-૬-૦	સમ્મેતાશખર તીર્થ ચિત્રાવળી	
શ્રી પાવાપુરીજી સિદ્ધક્ષેત્ર.	૦-૬-૦	સોનેરી બાઈન્ડીંગ સાથે.	૨-૮-૦
શ્રી ગિરનારજી સિદ્ધક્ષેત્ર.	૦-૬-૦	જંબુદ્વીપનો નકશો રંગીન.	૦-૬-૦
		નવતરતના ૧૧૫ ભેદનો નકશો. રંગીન	૦-૨-૦

નવાં તૈયાર થયેલાં.

શ્રી ગૌતમસ્વામી.	૦-૮-૦
શ્રી પાવાપુરી જલમંદિર.	૦-૮-૦
શ્રી સમ્મેતશિખરજી.	૦-૮-૦

મળવાનું સ્થળ, શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા—ભાવનગર.

ભાવનગર—આનંદ પ્રિન્ટિંગ પ્રેસમાં શેઠ દેવચંદ દામજીએ છાપ્યું.

ॐ श्री ॐ

आत्मनन्द प्रकाश.

॥ वन्दे वीरम् ॥

बाह्यविषयव्यामोहमपहाय रत्नत्रयसर्वस्वभूते आत्मज्ञाने प्रयति-
तव्यम्, यदाहुर्बाह्या अपि—“ आत्मा रे श्रोतव्यो मन्तव्यो निदि-
ध्यासितव्य ” इति । आत्मज्ञानं च नात्मनः कर्मभूतस्य पृथक् कि-
ञ्चित्, अपि त्वात्मनश्चिद्रूपस्य स्वसंवेदनमेव मृग्यते, नातोऽन्यदात्मज्ञानं
नाम, एवं दर्शनचारित्र्ये अपि नात्मनो भिन्ने । एवं च चिद्रूपोऽयं
ज्ञानाद्याख्याभिरभिधीयते । ननु विषयान्तरव्युदासेन किमित्यात्मज्ञान-
मेव मृग्यते ? विषयान्तरज्ञानमेव ह्यज्ञानरूपं दुःखं क्षिप्यात् । नैवम्,
सर्वविषयेभ्य आत्मन एव प्रधानत्वात्, तस्यैव कर्मनिबन्धनशरीर-
परिग्रहे दुःखितत्वात्, कर्मक्षये च सिद्धस्वरूपत्वात् ॥

योगशास्त्र स्वोपज्ञविवरण-श्री हेमचन्द्रसूरि.

पुस्तक ३० } वीर सं. २४९९. कार्तिक. आत्म सं. ३७. } अंक ४ थो.

श्री रत्नाकर पंचविंशतिनो गुजराती काव्यानुवाद.

(अ. क.) डा. लखवानदास भनसुખलार्थ भडेता એમ. બી. બી. એસ.

વસંતવલકા વૃત્ત.

શ્રેયઃ^૧શ્રીના પરમ મંગલ કેલિ^૨ધામ !
જેના પદે સુર-નરેન્દ્ર કરે પ્રણામ;
સર્વશ ! સૌ અતિશયો યુત ! હે, પ્રધાન !
તું પામ ચિર જય જ્ઞાનકલાનિધાન !
આધાર હે ત્રિજગના ! કર્ણાવતાર !
દુર્વાર જન્મ-ગદના^૩ વળી વૈદ્ય સાર !

૧

૧ કસ્યાણુરૂપ લક્ષ્મી ૨ કીડાતું ગદ. ૩ ભવરૂપ રોગ.

૭૪

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

- હું મુગ્ધભાવ થકી તું પ્રતિ વીતરાગ !
વિગ્રાપના કંઈ કરેં પ્રભુ ! વિગ્ર ! આજ. ૨
- શું બાલ અત્ર યુત બાલલોલા-વિલાસે,
વિના વિકલ્પ ન વદે નિજ તાત પાસે ?
તેવી રીતે તુજ સમીપ કથું યથાર્થ,
હું નિજ આશય અનુશય સાથ નાથ ! ૩
- દીધું ન દાન પરિશીલ્યું ન શાલિપ શીલ,
તપ્યું નહિં તપ અરે ! વર્ણી મેં લગીર;
ને શુભ ભાવ પણ આ ભવમાં થયો ના,
હે વિભુ ! ફેગટ જ હું ભમિયો અહો ! લાં. ૪
- હું નાથ ! ક્રોધરૂપ અગ્નિથી દાઝીયો છું,
હું દુષ્ટ લોભરૂપ સપર્થો ડંખિયો છું;
હું ગ્રસ્ત માન-મગરે ત્યમ બદ્ધ છું હું,
માયાની જાલ થકી, કેમ તને ભળું હું ? ૫
- આ લોક તેમ પરમાં હલ મેં કયું ના,
લોકેશ ! લોકમહિં મુખ મને થયું ના;
રે ! જન્મ મુજ સમનો અહિં જિનનાથ !
નિશ્ચેજ કેવલ થયો ભવપૂરણાર્થ ૬
- રે ! તુજ મુખ-શશિનો લહીં લાભ ચાર,
સ્વામી ! મનોગૃહ વૃત્તથી યુત ! ચિત્ત મારું;
દ્રવ્યું નહિં રસ પ્રમોદતણો જ જેથી,
પાષાણથી પણ કઠોર ગણું જ તેથી. ૭
- ભારી ભવબ્રમર્યો દુબ્ધર પામવું જે,
પામ્યો ત્રિરત્ન તુજ પાસથી કેવ ! હું તે;
તે તો ગયું પ્રભુ ! પ્રમાદની નિંદકારા,
પોકાર કેની સમીપે કરેં નાથ ! મારા. ૮
- વૈરાગ્યરંગ મુજ તો પરવંચનાર્થે,
ધર્મોપદેશ ઇશ ! તે જન રંજનાર્થે ! !
વિદ્યાનું અધ્યયન તો થયું વાદ માટ ! ! !
રે ! બાપું હાસ્યકર કેટલી નિજ વાત ? ૯

૪ પશ્ચાતાપ. ૫ સુંદર, શોભનિક. ૬ ભવનીપૂરણી અર્થે. ૭ સુંદર, મનગમતા. ૮ સમ્યક દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રરૂપ રત્નત્રયી.

સમ્યગ્દર્શનજ્ઞાનચારિત્રાણિ મોક્ષમાર્ગઃ । (શ્રી તત્ત્વાર્થોદ્ધિગમ સૂત્ર)

શ્રીતીર્થંકરચરિત્ર.

૭૫

અગિઆર અંગમાં નિરૂપણ કરેલ-
શ્રીતીર્થંકરચરિત્ર.

શ્રી જ્ઞાતાસૂત્ર.

(ગતાંક પૃષ્ઠ ૫૪ થી શરૂ.)

તે કાલે તે સમયે અંગ નામે દેશ હતો, તેમાં ચંપા નામે નગરી હતી. તે ચંપા નગરીમાં ચંદ્રચ્છાય નામે અંગરાજ હતો. તે ચંપાનગરમાં અરહનક વિગેરે અનેક સાથે કરનારા વહાણુવટીઓ રહે છે, જેઓ આઠય છે યાવત.... અપરિભૂત (અપરાજિત છે) તેમજ તે અરહનક શ્રમણોપાસક પણ હતો. જીવ-અજીવનો જાણનાર હતો. વર્ણન.

ત્યારબાદ અન્યઠાં કેઈ દીન તે અરહનક વિગેરે સાથે સફર કરનારા વહાણુવટીઓ એકઠા થતાં પરસ્પરમાં આ રીતે કથાલાપ થયો. ખરેખર આપણે ગણિમ (શ્રીકૃષ્ણ વિગેરે ગણુત્રીવાળી ચીજો) ધરિમ (તોલદ્રવ્યો) મેય (માનદ્રવ્યો) અને પરિચ્છેદ (વસ્ત્રો, ઝવેરાત વિગેરે પરીક્ષાદ્રવ્યો) વસ્તુઓ લઈને વહાણુવડે લવણુસમુદ્ર ખેડવો, એમ કહીને આ વાત પરસ્પરમાં કહે છે. સાંભળે છે. સાંભળીને ગણિમ વિગેરે વસાણુને એકઠા કરે છે. ગાડી-ગાડાઓ તૈયાર કરે છે, શોભન તિથિ, કરણ, નક્ષત્ર, મુહૂર્તમાં વિપુલ અશન, પાન, ખાદિમ, સ્વાદિમ તૈયાર કરાવે છે ભોજનકાલે મિત્ર જ્ઞાતિને જમાડે છે યાવત....પુછે છે, ગાડા ગાડીઓ જોડે છે. જોડીને ચંપાનગરના મધ્યમધ્યમાં થઈ જ્યાં ગંભીર-પોત પટ્ટન (ખંદર) છે ત્યાં આવે છે આવીને ગાડા-ગાડીઓને છોડી દે છે,

કીધું સદોષ મુખને પર નિન્દનાથી,

ને નેત્રને પરનો નારો નિરીક્ષવાથી;

ને ચિત્તને પરનો હાનિનો ચિન્તનાથી,

શું માહરું અહિં થશે જિનનાથ ! આથી ? ૧૦

જે ખાધરી^૯ મદનની^{૧૦} પોડના વશેથી,

વિડંબના સ્વ થઈ હું વિષયાંધણેથી;

લજ્જાથી તે તમ સમીપ પ્રકાશો માનો,

સર્વજ્ઞ સ્વામી ! સધળું સ્વયમેવ જાણો.

૧૧ —(ચાલુ)

૯ ધરાય નહિં એવી, તૃપ્ત ન થાય એવી. ૧૦ કામ.

૭૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

વહાણોને તૈયાર કરે છે; તેમાં ગણિમ યાવત....ત્યારે પ્રકારની વસ્તુઓ ભરે છે; તેમજ ચોખા, કણક, તેલ. ગોળ, ઘી, ગોરસ, પાણી, માટલા, ઝાંખ, લેખજ, ઘાસ, લાકડા, ઢાંકણ, હથિઆરો અને બીજી વહાણ સફરને યોગ્ય વસ્તુઓ વહાણમાં ભરે છે. સારા તિથિકરણ, નક્ષત્ર તથા મુહૂર્તમાં વિપુલ અશન વિગેરે તૈયાર કરે છે. કરીને ભિત્ર-જ્ઞાતિને પૂછે છે અને જ્યાં ડાંકો છે ત્યાં આવે છે.

ત્યારે તે અરહત્તક યાવત...વ્યાપારીઓનો સગા-સંબંધીઓ યાવત.... તેવી સુંદર વાણીવડે અભિનંદન તથા પ્રશંસાપૂર્વક આ પ્રમાણે બોલ્યા —

હે આર્ય ! હે તાત ! (હાહા) હે બંધુ ! હે મામા ! હે ભાણેજ ! તમો ભગવાન સમુદ્રથી રક્ષણ કરાતા ચિરકાળ સુધી જીવો. તમારું કલ્યાણ હો ! ફરીવાર જલદી ઇચ્છાઓ માફક મેળવી કૃતકાર્ય બની નિર્દોષપણે દરેકેદરેક પોતપોતાને ઘરે આવો એમ જોવા ઇચ્છીએ છીએ. એ પ્રમાણે કહેતા પિપાસા-ભરેલી અશ્વપૂર્ણ દષ્ટિથી જોતા જોતા મુહૂર્ત સુધી ઉભા રહે છે.

ત્યારબાદ પુણ્યબલિકર્મ સમાપ્ત થતાં સરસ લાલ ચંદનના ચપેટાવાળા થાપા દેવાયા, ધૂપ ઉખેવાયો, સમુદ્રનો વાયુ પૂજાયો, મોટા લાકડાઓ-સ્તંભો યથાસ્થાને ગોઠવાયા, સફેદ ધ્વજો (સદ) ઉંચી કરાઈ, સુંદર વાજિત્રો વાગવા લાગ્યા, સર્વ અનુકુલ શકુનો લેવાયા, રાજાની આજ્ઞા લેવાઈ. આ દરેક વિધિ સાથે વ્યાપારીઓ ઉત્કૃષ્ટ સિંહનાદ યાવત....અવાજવડે ઘુઘારવ કરતા મહા-સમુદ્ર જેવા અવાજવડે તે ભૂમિભાગને શબ્દમય બનાવી, એક તરફથી, યાવત.... વહાણ ઉપર ચડ્યા.

ત્યારે માગધ-ભાટ મંગલવચન બોલવા લાગ્યો. તે આ પ્રમાણે-તમો દરેકને સિદ્ધિ મળો, કલ્યાણપરંપરા પ્રાપ્ત થાઓ, સર્વ વિઘ્નો દૂર થાઓ. અત્યારે પુણ્ય નક્ષત્ર છે, વિજય મુહૂર્ત છે, આવો ઉત્તમ દેશકાળ છે.

માગધનું આ રીતનું વાક્ય નીકળતાં હર્ષિત અને તુષ્ટ થએલા કુક્ષિધાર નાવિકો, કર્ણધાર નિર્યામકો, અન્ય નાવિકો તથા વહાણવટીઓ પોતપોતાના કાર્ય-માં તૈયાર થઈ રહ્યા. ત્યારબાદ તે સામાનથી ભરેલા અને પુણ્યમુખ-પૂર્ણમુખ વહાણોને બંધનથી છોડે છે, ત્યારે તે નાવો બંધનથી છૂટતાં વાયુના નેરથી પ્રેરાતા, ઉંચા સઢવાલા, પહોળી પાંખવાળા, ગરૂડપક્ષી હોયની શું એવા ગંગા પાણીના તીક્ષ્ણ મોજાઓથી ધકેલાતા તથા મોટા મોજાઓ અને હલેસાઓથી ધસતા કેટલીક અહોરાત્રીએ લવણસમુદ્રમાં અનેક યોજન દૂર નીકળી ગયા. ત્યારે તે અરહત્તક વિગેરે વહાણવટીઓને લવણસમુદ્રમાં અનેક યોજન આગળ વધતાં અનેકવિધ સેંકડો ઉત્પાતો દેખાવા લાગ્યા. તે આ પ્રમાણે:—

શ્રીતીર્થંકરચરિત્ર.

૭૭

અકાલે મેઘગર્જના, અકાલે વિજળી અને અકાલે વિદ્યુતના કડાકા, ક્ષણે-ક્ષણે આકાશમાં દેવો નાચે છે, એક મોટા પિશાચરૂપને જુએ છે, જેને તાડની જેવી જઘા (સાથળ) છે, આકાશમાં લાંબાએલા મોટા હાથો છે, શાહીમૂષક અને પાડા જેવો કાળો વર્ણ છે, ભર્યામેઘ જેવો રંગ છે, લાંબા હોઠ છે, આગળના દાંતો નીકળેલા છે, મુખમાંથી બહાર કાઢેલી બે જીભો છે, કપોલના ભાગો (શંખો) મોઢામાં પેસી ગયા છે, ચીની જેવું ચપટું નાક છે, વિકારવડે ઘણી ટેડી ભૂવો (ભવાં) છે, પતંગ જેવી ચળકતી લાલ આંખો છે, ત્રાસજનક આકાર છે, મોટી છાતી છે, મોટું પેટ છે, લાંબી કુંજો છે, હસતું ચલાયમાન ઢીલું શરીર છે, જે તાલપિશાચ અનેકવાર નાચે છે, આસ્ફેટન કરે છે, ઘોલે છે, ગાજે છે અને અદૃહાસ કરે છે; તથા નીલકમલ-શીંગોળાળી અને અતસીયુષ્ય સમાન રંગવાળી હુરધારા જેવી તરવાર લઇને સામે આવતો જણાય છે.

ત્યારબાદ તે અરહન્ટક સિવાયના સાથે સફર કરનારા વહાણુવટીઓ એ મોટા તાડપિશાચને જુએ છે, જેનું સ્વરૂપ આ પ્રમાણે છે-તાડ જેવા સાથળો છે, આકાશમાં લાંબા મોટા હાથ છે, પુટેલું શિર છે, ભમરીનો સમૂહ ઉંચા અડહના ઢગલા તથા પાડા જેવી કાલાશ છે, જળભર્યા મેઘ જેવો વર્ણ છે, સૂપડા જેવા નખો છે, ફાલ (પરપલપ્રમાણ લોઢાનું તપેલું દિવ્ય) જેવી જીભ છે, લાંબા હોઠ છે, સફેદ ગોળ, વીંખરાએલ, તીક્ષ્ણ, સ્થીર, મજબુત તથા કુટિલ દાઢવાળું મુખ છે, મ્યાન રહિત ધારાળી તરવારના જોટા સમાન પાતલી, ચંચળ, ગળતી, રસલુપ્ધ, ચંચળ, ફરકતી તથા મુખમાંથી નીકળેલી બે જીભો છે, દેખાતું મોટું વિકૃત (બિભત્સ) લાળ ફેંકતું લાલ તાળવું છે, હોંગલાથી લીપેલ ગુફાદાર જેવું, અંજનગિરિના ગુફાદાર જેવું, અસિન્નવાલા ફેંકતું મુખ છે, સંકોચાયેલ પાણીના કોસ જેવા સંકુચિત ગંડપ્રદેશો છે, ચીની ચપટી વાંકી અને કુટેલી નાસા (નાક) છે, રોષથી નીકળતા ધમધમ અવાજવાળા વાયુથી ભરેલ કર્કશ નસકોરા છે, વાંકા નાસિકપુટ છે, ઘાતવાળું ઘાટ ઉઘાડું ભીષણ મુખ છે, ઉર્ધ્વમુખી કર્ણશંકુલીવાળા મોટા કડક લોભવાળા શંખ સુધી લાંબા ડોલતા કાનો છે, પીંગલ અને ભલકતા નેત્રો છે, ભ્રુકુટિરૂપી વીજળીવાળું લલાટ છે, નરમુંડ-માલાથી વીંટાએલ નીશાની છે, વિચિત્ર સાપથી બાંધેલ પરિકર છે, ડોલતા તથા કુંફાડા કરતા સાપ, વીંછી, ઘો, ઉંદર, નોળીયા, કાકી-ડાથી બનાવેલ વિચિત્ર ઉત્તરાસંગ-માલા છે, ફણવાળા ફૂર, કાળા, ધમધમતા અને લાંબા સર્પો કાનના ભૂષણો છે-તે જ કાનની વાલીઓ છે, સ્કંધમાં ખીલાડો અને શિયાળ લગાવેલ છે, માથા ઉપર મુકુટના સ્થાને કડક અવાજ કરતું, ઘુઘુ કરતું ઘુઅડ ધારણ કરતું છે, ઘંટારવથી કરાળ, ભયંકર, કાતરના હૃદયને ફોડનાર અદૃહાસ્ય મૂકતું વસા, લોહી, પડ, માંસ તથા મલથી મલિન-વિંટાએલ

શરીર છે, ત્રાસજનક મોટી છાતી છે, દેખાતા અભિન્ન નખ, મુખ, આંખ તથા કાનવાળા શ્રેષ્ઠ વ્યગ્રચર્મ તથા ચિત્રકચર્મરૂપી વસ્ત્રો છે, સરસ રૂધીરવાળા ગજચર્મ-ખાલ ધારણ કરી છે, બન્ને હાથો ઉંચા કર્યા છે, તે પ્રકારની અતિ કર્કશ-સ્નેહ રહિત-અનિષ્ટ-બગતી-અશુભ-અપ્રિય અને અકાંત (અમનોહર) વચનોથી તર્જના કરે છે.

વહાણુવટીઓ આવા તાલપિશાચને આવતો જુએ છે, જોઈને ડરવાળા ભયભીત બનીને એકબીજાના શરીરે ચોટે છે. (એકબીજાની ઓથમાં સંતાય છે) એવી રીતે કરીને ઘણા ઇંદ્રો કાર્તિકેય, રૂદ્ર, શિવ, વૈશ્રમણ, નાગદેવ, ભૂત, યક્ષ, પ્રશાન્તદેવી (દુર્ગા), કૌટુકિયા (મહિષવાહિની દુર્ગા)ની અનેકવિધ પૂજાપૂર્વક માન્યતાઓ કરતા રહે છે.

ત્યારે તે અરહન્તક શ્રમણોપાસક તે દિવ્ય પિશાચદેહને પોતાની તરફ આવતો જુએ છે. જોઈને નીલિક અવસ્ત, અચલ, સંભ્રમ રહિત, અવ્યાકુલ, ઉદ્વેગ રહિત મોઢે અને આંખોમાં રંચમાત્ર વિકાર રહિત, અદીન, શુદ્ધમનવાળો બની રહે છે. વહાણુના એક ભાગમાં વસ્ત્રના છેડાથી જમીન પ્રમાણે છે (સાફ કરે છે). પ્રમાણને આસનપર બેસે છે. બેસીને બે હાથ જોડી આ પ્રમાણે બોલે છે-‘અરિહંત ભગવાનને નમસ્કાર હો, યાવત....(નમોત્યુજં) સંપ્રાપ્તને નમસ્કાર હો. જ્યારે હું આ ઉપસર્ગથી છુટીશ તો મને પારવાની છુટ છે. જ્યાં સુધી હું આ ઉપસર્ગથી મૂકત ન થાઉં ત્યાં સુધી મને તે પરચકખાણુ છે’ એમ કહીને સાગારભક્ત પરચકખાણુ કરે છે.

ત્યારે તે પિશાચ જ્યાં અરહન્તક છે ત્યાં આવે છે. આવીને અરહન્તકને આ પ્રમાણે કહે છે-હે અરહન્તક ! હે અપ્રાર્થિતપાર્થક ! (હે મૃત્યુને આમંત્રણ કરનાર !), યાવત....રહિત. ખરેખર તને અત્યારે શીલવ્રત, ગુણવ્રત, વિરમણ પરચકખાણુ અને પૌષ્ઠોપવાસ કરવા ઉચિત નથી, કેમકે તે ચલાયમાન (ભાંગાની અદલાબદલી) ક્ષોભ (પાલન સંશય) ખંડન, વિનાશ, ત્યાગ અને પરિત્યાગને લાયક છે (આગારો રાખેલ છે); તો જો તું તારા શીલવ્રતને યાવત.... છોડીશ નહીં તો હું આ તારા વહાણુને બે આંગળીએ પકડી સાત-આઠ તાડ-પ્રમાણ આકાશમાં ઉંચે ઉછાળીશ અને પાણીમાં ડુબાડીશ, જેથી તું આર્ત દુખાર્ત ને પરવશ બની અસામિ મેળવી અકાળે જ જીવન રહિત થઈશ-મરીશ.

ત્યારે તે અરહન્તક આવક તે દેવને મનથી જ આ પ્રમાણે કહે છે-હે દેવાનુપ્રિય ! હું અરહન્તક નામનો શ્રમણોપાસક જીવ-અજીવને જાણનાર છું. મને કોઈ દેવ અથવા યાવત....નિર્ઐશ્વર્યમાર્ગથી (જૈન ધર્મથી) ચલાવવાને-

શ્રીતીર્થંકરચરિત્ર.

૭૯

ક્ષેભાયમાન કરવાને કે વિપરીત પરિણામમાત્ર કરાવવાને શક્તિમાન નથી. તને જે રૂચે તે કર. એમ કહી નિર્ભિક, યાવત્...મુખે અને આંખોમાં ઉદ્વેગ રહિત અદ્વીન શુદ્ધમનવાળો નિશ્ચલ નિષ્પંદ મૌનપણે ધર્મધ્યાનમાં લીન બની વિચરે છે.

ત્યારબાદ તે દિવ્યપિશાચ અરહન્નક શ્રમણોપાસકને બે-ત્રણવાર એ પ્રમાણે કહે છે-હે અરહન્નક !—૦

અદ્વીન વિમલમનવાળો નિશ્ચલ નિર્વિચાર મૌનધર્મ ધ્યાનલીન વિચરે છે.

ત્યારે તે દિવ્યપિશાચ અરહન્નકને ધર્મધ્યાનમાં તલ્લીન દેખે છે. દેખીને અતિશય ક્રોધિત બની તે વહાણને બે આંગુલીથી પકડે છે. સાત-આઠ તાક યાવત્...અરહન્નકને આ પ્રમાણે બોલે છે-હે અરહન્નક ! હે અપ્રાર્થિતપ્રાર્થક ! ખરેખર તને ન કલ્પે શીલવ્રત વિગેરે. તે પ્રમાણે યાવત્...ધર્મધ્યાનમાં તલ્લીન બની વિચરે છે.

ત્યારબાદ તે પિશાચ અરહન્નકને જ્યારે નિર્ઐશ્યપ્રવચનથી ચલાવવાને શક્તિમાન ન થયો ત્યારે તે ઉપશાંત યાવત્...ખેદીત થઇને ધીમેધીમે તે વહાણને પાણી ઉપર લાવી મૂકે છે. તે દૈવીપીશાચ શરીરને સંકેલે છે. સંકેલીને દિવ્ય દેવરૂપને વિકુર્વે છે. અંતરિક્ષમાં રહી ધ્રુવરી સહિત યાવત્...ભષિત થઈને અરહન્નક શ્રમણોપાસકને આ પ્રમાણે કહે છે-હે અરહન્નક તું ધન્ય છે ! હે દેવાનુપ્રિય ! તારું યાવત્...જીવન સફલ છે કે જેથી તને નિર્ઐશ્યપ્રવચન આવા પ્રકારે મલ્યું છે-લખ્ધ થયું છે-પ્રાપ્ત થયું છે અને દરેક રીતે પરિણમ્યું છે.

હે દેવાનુપ્રિય ! ખરેખર શક-દેવેન્દ્ર દેવરાજ સૌધર્મ દેવલોકમાં સૌધર્માવતંસક વિમાનમાં સુધર્મા સભામાં ઘણા દેવોની વચ્ચે મોટા શબ્દથી કહે છે કે—એ રીતે ખરેખર જંબૂદ્વીપના ભારતવર્ષ ક્ષેત્રમાં ચંપાનગરીમાં અરહન્નક શ્રમણોપાસક જીવ-અજીવના લેહોને જાણનાર છે, જેને કોઈ દેવ કે દાનવ નિર્ઐશ્યપ્રવચનથી ચલાવવાને યાવત્....વિપરીત પરિણામવાળો બનાવવાને શક્તિમાન થઈ શકે તેમ નથી. હે દેવાનુપ્રિય ! ત્યારે શકના આ કથનની મને શ્રદ્ધા થઈ નહીં-૦ ત્યારે મને આ પ્રકારનો માનસિક સંકલ્પ (થયો કે) જાઉં, અરહન્નક પાસે પ્રત્યક્ષ થાઉં અને હું જાણી લઉં કે અરહન્નક દૃઢધર્મી છે કે શિથિલધર્મી છે ? ધર્મમાં પ્રેમી છે કે ધર્મમાં અપ્રેમી છે ? શીલવ્રત-ગુણોને ચલાવે યાવત્....ત્યજી દે કે ન ત્યજી દે ? એ પ્રમાણે કરીને જોયું, જોઈને અવધિ મૂક્યું, અવધિ મૂકીને દેવાનુપ્રિયને અવધિથી જોયો. ઉત્તરપૂર્વમાં ઉત્તરવૈકિય,—૦, તે ઉત્કૃષ્ટ-(મતિવડે) જ્યાં લવણસમુદ્ર છે, જ્યાં દેવાનુપ્રિયો (તમો) છે ત્યાં આંચો, આવીને દેવાનુપ્રિયને ઉપસર્ગ કર્યો. પણ હે દેવાનુપ્રિય !

અમારી પૂર્વદેશની યાત્રા.

(ઐતિહાસિક દષ્ટિએ.)

(ગતાંક પૃષ્ઠ ૬૨ થી શરૂ)

રાજગૃહીના પાંચે પહાડોમાં એક વૈભારગિરિ ઉપર જ સાતસો જનમૂર્તિઓ હતી એમ કવિરત્ન હંસસોમ પોતાની પૂર્વદેશીય ચૈત્યપરિપાટીમાં આપે છે. (તેમની મૂળ નોંધ આગળ આપીશ.) કવિશ્રી જયવિજયજી વૈભારગિરિ ઉપર ૨૫ મંદિર, વિપુલગિરિ ઉપર ૬ મંદિર, ઉદયગિરિ ઉપર ૧ ચૈત્ય અને સોવનગિરિ ઉપર પાંચ મંદિરોનો ઉલ્લેખ પોતાની સમ્મેતશિખર તીર્થમાલામાં કરે છે. કવિશ્રી જયસાગરજી તો “ ગિરિપાંચે દોઢ સો ચૈત્ય ત્રિણ્ણસિં ત્રિણ્ણ બિંબ સમેત ” પાંચે પહાડ ઉપર ૧૫૦ જિનમંદિર અને ૩૦૩ મૂર્તિઓ હોવાનું કહે છે. ન્યારે શ્રીસૌભાગ્યવિજયજી તીર્થ-માલામાં વૈભારગિરિ ઉપર ૫૨ મંદિર, વિપુલાચલમાં ૮ મંદિર, રત્નગિરિમાં ૩ મંદિર, સુવર્ણગિરિમાં ૬૬ અને ઉદયગિરિમાં ૧ જનચૈત્યનો ઉલ્લેખ કરે છે; તેમજ ગામમાં ૮૧ જન પ્રાસાદ વર્ણવે છે. જૂઓ “ વસતિ એકમાંદિ વળી દેહરેરે એકચાશીપ્ર-સાદ વધાણુરે ” ભૂતકાલિન ગૌરવાન્વિત સ્થિતિ અને વર્તમાન અધોગતિ જોઈ કોને દુઃખ નહિં થાય? અહીં એક પણ શ્વેતાંબર શ્રાવકની વસ્તી નથી, આ યોછા દુઃખની વાત છે? પૂજારી પૂજા કરે અને મુનિમંજુ દેખરેખ રાખે. બસ આમાં જ વ્યવસ્થાપકો પોતાની કર્તવ્યનિષ્ઠા બજાવી છે એમ માની રહ્યા છે. તીર્થોની સંભાળ રાખવાનો ન્યારે અમે (શ્રાવકો) દાવો કરીએ ત્યારે અમારી (શ્રાવકોની) ફરજ છે કે વ્યવસ્થા તદ્દન ચોક્ખી અને પ્રમાણિક હોવી જોઈએ. અજૈન પૂજારીઓને આપણા ભગવાનની પૂજાની કેવી દરકાર હોય તે કોનાથી અજાણ્યું છે ?

જોવા લાયક સ્થાનો.

રાજા શ્રેણીકનો ભંડાર—આ ભંડાર અઢળક દ્રવ્યથી ભરપૂર છે એમ કહેવાય છે. આ ભંડાર તોડવા માટે અનેક રાજા-મહારાજાઓએ પ્રયત્ન કર્યા પણ બધાય ભગ્નમનો-

તું ડર્યો નહીં તેમજ—૦. જો જે શકદેવેન્દ્ર દેવરાજ કહે છે, તે કથન સત્ય છે. મેં દેવાનુપ્રિયના (તમારા) ઋદ્ધિ, દ્યુતિ, યશ, યાવત...પરાક્રમને જાણ્યા છે—યામ્યો છું—સારી રીતે પીછાણ્યા છે. ‘ હું ‘દેવાનુપ્રિય’ને ખમાવું છું, દેવાનુપ્રિય મને ક્ષમા આપે—મારા અપરાધ ક્ષમા કરે. હું ફરીફરીવાર એમ નહીં કરું, એમ વહી, હાથ જોડી, પગે પડી, આ પ્રસંગને વિનયપૂર્વક ફરીફરી ખમાવે છે. ખમાવીને અરહત્તકને બે કુંડલ જોડી આપે છે. આપીને (દેવ) જે દિશા-માંથી આવ્યો હતો તે દિશામાં આલ્યો ગયો. (સૂત્ર ૬૯) (ચાલુ)

અમારી પૂર્વદેશની યાત્રા.

૮૧

રથી થયા. છેલ્લે બ્રિટીશ સરકારે તેને તોડવાનું બીડું ઉઠાવ્યું. તેની સામે તોપના મોરચા માંડ્યા, પણ થોડા ખાડા પથ્થર ઉપડવા સિવાય તેની કંઈ અસર ન નીવડી. આ ખાડા અત્યારે પણ પ્રેક્ષકોને બતાવવામાં આવે છે. આમાં ન ફાવવાથી બહારના ભાગમાં લોકડાં ભરી આગ સળગાવી, જેની ગરમીથી થોડો સોનાનો રસ ઝરીને બહાર આવ્યો તે પણ અત્યારે બતાવાય છે, આવી રીતે આ રાજભંડાર હજુ તો અસ્પૃશ્ય જ રહ્યો છે. સરકાર વિફલ મનોરથવાળી થઈ જવાથી અન્તે ભંડાર તોડવાનું કામ પડતું મૂકવામાં આવેલ છે.

નિર્માદ્ય કુંઠ.

મહાપુણ્ય નિધાન શાલિભદ્રજીના પિતા દેવલોકમાંથી રોજ તેત્રીસ પેટી પુત્ર અને પુત્રવધૂઓ માટે મોકલાવતા. તે પુત્ર અને પુત્રવધૂ તે આલુપણો—શ્રૃંગાર બીજે દિવસે ઉતારી આ કુવામાં નાંખતા જેથી આને નિર્માદ્ય કુવો કહેવામાં આવે છે. આ સ્થાને પુષ્કળ ધનમાલ કહેવામાં આવે છે. સરકારે થોડો પ્રયત્ન કરી જોયો. માણસો હથિયાર લઈ જોદવા ગયા હતા, પરંતુ ભ્રમરોના ઉત્પાતથી બધાને જીવ બચાવવા ચાલી નીકળતું પડ્યું એટલે તેમાં સફળતા ન મળી. અત્યારે તો તેને ચણાવી ઉપર પતરાથી મઢી લઈ ચોતરફથી લોઢાના સળીયાની વાડ કરી સ્થાનને સુરક્ષિત બનાવી દીધું છે. કાંઈને અંદર જોવાનો સમય પણ નથી મળતો.

આ સિવાય વીરપોષાલ, નંદનમણિયારની વાવ, પાલી લીપીનો લેખ તથા જરાસંધનો કિલ્લો આદિ જોવાનાં ઘણાં સ્થાનો છે.

આ સ્થાનને જૈનોએ પરમતીર્થ માન્યું છે તેમ બીજાઓએ પણ પોતાના તીર્થ બનાવ્યાં છે—સ્થાપ્યાં છે. રાજગૃહીની બહાર બીજોએ નવો વિહાર—મઠ સ્થાપ્યો છે. મુસલમાનોની મોટી કબર છે—મસિદ છે ત્યાં મેળો ભરાય છે અને બ્રાહ્મણો પણ એક કુંડ પાસેના સ્થાનમાં મકરસંક્રાન્તિ, રામનવમી ઉપર મોટો મેળો ભરે છે. અહીં હિન્દુ-મુસલમાન બધાય તીર્થ માને છે.

કવિ શ્રીહંસસોમ રાજગૃહીનું ભૂતકાલિન વર્ણન આ પ્રમાણે આપે છે:—

રાજગૃહપુર નયણે દીઠ તત્ત ષિણ્હીઅડછ અમી પછઠઉં પૂરવ પુણ્ય સંભાર;
ચઉદ કુંડઉન્હવઘ જન્ન ભરીઆં અંગ પખાલી પાજ્ઞઈ ચઢીઆં પુહુતી ગિરિ વૈભાર (૧૪)
તે ઉપરી ચૌવીસ પ્રાસાદ દેવલોક રયું મંડછ વાદ દેહરી ઝાકઝમાલ;
મૂલનાયક મુનિમુવ્રતસામિ દરિસણુ ભવિઆ આણુંદ પામી પૂજ રચછ સુવિશાલ (૧૫)
સઘલેં દેહરે સાત સઈ દેવ સુરનર કિંત્રર સારછ સેવ, આગલિ મોટઉં શૃંગ;
અરાધકોસ તે ઉચો સુણીઈ ધગ્યારઈ ગણુધર તિહાં થુણીઈ વાંદી જઈ ધરી રંગ (૧૬)
રોહણીઆની ગુફા જવ દીઠી પુસ્તકવાત હુછ સવિ મીઠી, અદ્ધોત્તર સો ખાર;
જત્રા કરી સારિયા સવિ કામ આગલિ ધત્રાસાલિભદ્ર ઠામ કાઉસગગીયા બે હું સાર (૧૭)
વૈભારગિરિ હુંતી ઉતરીઈ જઈ વિપુલગિરિ ઉપરરિ ચઢીછ ભેટીયા પાસજીણુંદ;
છઈ પ્રાસાદઈ પૂજ કરી નછ સાહમે ઉદયગિરિ દેખીનછ ચઉમુખ નમું નરિંદ. (૧૮)

૮૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

સોવનગિરિ નયણે નિહાલું પાપપંક સવિ દૂરિ ટાલું જોઈ નયરવિલાસ;
શ્રેણિકસાલિભદ્રધનાવાસ ગ્રહણુઈ ભરિઓં કૂઉ પાસ દેખું વીરપોષાલ. (૧૯)

(૫૪. ૧૬)

વૈભાર, વિપુલગિરિ, ઉદયગિરિ સુવર્ણ, રતનગિરિસદય;
વૈભાર ઉપર નિશદીશ ધર વસતાં સહસ્ર છત્રીસ. (૧૭)

ગિરિ પંચે દ્વિઓઢસો ચૈત્ય ત્રિણિસિં ત્રિણુ બિંબ સમેત;
સીધા ગણુધર જીહાં ધગ્યાર વંદુ તપસપદ આકાર. (૧૮)

x x x x x x

(વસ્તુ)

વૈભાર ગિરિવર વૈભાર ગિરિવર ઉપરિ ઉદાર,
શ્રીજનબિંબ સોહામણાં એક સો પંચાસ યુણીધ:
નવ વિપુલગિરિ ઉપરઈ ઉદયગિરિ સિરિ આર રીભણીધ,
વીસ સોવનગિરિ ઉપરધ રચણુગિરિ સિરિપંચ;
રિષભ જીણેસર પૂજી થઇ રાજગૃહી રોમાંચ. ૬૬

(જયાવજ્યકૃત સમેતશિખર તીર્થોવલી ૫-૩૦)

આવી રીતે અનેક જનમંદિરોથી અહીંના પાંચે પહાડો વિભૂષિત હતા. આની જૂત-
કાલિન અને વર્તમાન સ્થિતિ સરખાવી દરેક જૈને તેમાંથી બોધ લેવાની જરૂર છે.

ગુણુયાજી

રાજગૃહીથી વિહાર કરી પહાડને રસ્તે ૧૨ માઇલ દૂર ગુણુયાજી છે. પાવાપુરીથી
સિધે રસ્તે ચૌદ માઇલ થાય છે. સીધો મોટરરોડ છે, તેમજ રાજગૃહીથી કાચી સડકે
થઇને જતાં લગભગ ૧૩ થી ૧૪ માઇલ થાય છે. રસ્તામાં જતાં જેમ જેમ દૂર જઇએ
છીએ અને પહાડ ઉપરનાં મંદિરો અવારનવાર દેખાય છે અને પાછાં અદસ્ય થાય છે.
જાણે આકાશના તારા ઝબક-ઝબક કરતા દેખાય અને વળી એકાદ વાદળી આવતાં અદસ્ય
થાય તેવું દેખાય છે. ગુણુયાજીમાં ભગવાન મહાવીર અને ગૌતમસ્વામી ઘણીવાર પધાર્યા છે-
પોતાની પાદરેણુથી આ સ્થાનને પૂનિત બનાવેલ છે. રાજગૃહીના ગુણુ શીલચૈત્યઉદ્યાન
તરીકે આનો ઉલ્લેખ જૈન ગ્રંથોમાં મળી આવે છે. અત્યારે તળાવની વચમાં સુંદર જન-
મંદિર છે. પાવાપુરીના જળમંદિરનું અનુકરણ કરવામાં આવ્યું છે, પરંતુ જોઇએ તેવી
સફળતા નથી મળી. તળાવ બહુ જ નાનું અને છીછરું છે. ચોમાસામાં જલ ભરાય છે અને
શિયાળામાંજ સુકાવા માંડે છે. માછલાં અને બીજા અનેક જીવોને અત્યંત ત્રાસ અને
દુઃખ થાય છે. દિગંબર મહાનુભાવોએ પોતાના જાતિસ્વભાવ મુજબ આના હક્ક માટે પ્રશ્ન-
ઝઘડો ઉઠાવેલ, તેમાં ન કાવવાથી ત્યાંના જમીનદારને ઉશ્કેરી સ્તેતાંબર જૈનો વિરૂદ્ધ કેસ
મંડાવ્યો; અને તેનું જલ ત્યાંના ખેતરોમાં ખેંચાવી લઇ તળાવનું પાણી ઓછું કરાવ્યું. જોકે

કર્મરાજની મૂકેલી સાત રાક્ષસીઓનું સ્વરૂપ.

૮૩

કર્મપરિણામાદિની મૂકેલી સાત રાક્ષસીઓનું સ્વરૂપ.

—❦❦—

(શ્રી નિર્મળાચાર્ય કેવળીભગવાને ગુણધારણ રાજને
આપેલો ઉપદેશ.)

સંગ્રાહક—સદ્ગુણાનુરાગી કર્પૂરવિજયજી-સિદ્ધક્ષેત્ર

રાજનું ! આ મનુષ્ય જીવન અનેક વિપત્તિઓથી ઘેરાયેલું જ રહે છે, તેમાં જરા, રોગ, મરણ, ખલતા, કુરૂપતા, દરિદ્રતા અને દુર્ભાગિતાદિ સાત રાક્ષસીઓ કર્મપરિણામાદિ તરફથી મોકલાયેલી છતી, જીવને નિરંતર વારાફરતી આંતરે-આંતરે ઉપદ્રવ કર્યા કરે છે. આ શક્તિઓ વિશ્વના સર્વ પ્રાણીઓ ઉપર

પરિણામ તો શૂન્ય જ આવ્યું છે, પણ ઝગડામાંથી ઉઠ્યા આવીયે ત્યારે જ વ્યવસ્થા કરી શકાય ને ? નહિં તો ગુણાયાજમાં તો દિગંબરોનું મંદિર તળાવથી બહુ દૂર અને તેના માપથી પણ દૂર છે, છતાં ય સખ મેં હંમેરી લગતી હૈની કહેવત ચરિતાર્થ કરે લાં શું કરવું ?

મંદિરમાં જવા માટે સુંદર પાજ આંધેલી છે. મંદિરમાં મૂળનાયક તરીકે અન્તિમ તીર્થંકર શ્રી મહાવીરપ્રભુની મૂર્તિ બિરાજમાન છે. બાજુમાં વીરપ્રભુની પાદુકા તથા શ્રી ગૌતમભગવંત્રની પાદુકા છે. બન્નેમાં અનુક્રમે ૧૬૮૬-૧૬૮૮ ના શિલાલેખ છે. અગ્નિ-ખુણાની છત્રીમાં વીશ તીર્થંકરની પાદુકા છે; વાયવ્યખુણાની છત્રીમાં નેમિનાથજીની પાદુકા છે; નૈઋત્યખુણાની છત્રીમાં ઋષભદેવપ્રભુની પાદુકા છે અને ધશાનખુણાની છત્રીમાં વાસુ-પૂજ્યસ્વામીની પાદુકા છે. આનો જીર્ણોદ્ધાર શ્વેતાંબરી આગેવાન રામબહાદુર બાણુ ધનપતિ-સિંહજીએ કરાવેલ છે. આ તીર્થનો વહીવટ શ્વેતાંબર પેઢી તરફથી બાણુ ધનુલાલજી સૂચન્તિ કરે છે. અહીં એક મુનીમ અને પૂજારી રહે છે. સુંદર ધર્મશાળા છે. સ્થાન રમ-ણીય છે. અહીંથી ગામ દૂર છે. યાત્રાળુઓએ સાધન સંહત જ આવવું. અત્યારે દોડધામના જમાનામાં યાત્રીઓ મોટરમાં આવે-જાય છે એટલે અહીં તો દર્શન કરી ચાલ્યા જાય છે. કોષ્ટક વળી ઉતાવળે પૂજા કરે છે પણ અહીં રહેનાર થોડા યાત્રી હોય છે; પરંતુ તે ફીક નથી થવું. અહીંથી બે માઇલ દૂર નવાદા સ્ટેશન છે, તાર ઓરીસ અને પોષ્ટઓરીસ પણ ત્યાં જ છે. આવી રીતે પૂર્વદેશની પંચતીર્થીની યાત્રા કરી અમે શીખરજી તરફ વિહાર કર્યો. અહીંથી દક્ષિણઅગ્નિમાં કોડારમાં અને ગીરડી થઇને શીખરજી (મધુવન) ૧૩૦ માઇલ દૂર છે. વચમાં કાચી સડક અને પાકી સડક પણ આવે છે; તેમજ અહીંથી પૂર્વમાં વીર-પ્રભુનું જન્મસ્થાન ક્ષત્રિયકુંડ ૩૬ માઇલ દૂર થાય છે. સીધી મોટર સડક છે.

(ચાલુ)

થોડે કે વિશેષ ભાગે કામ કરી રહેલી છે. જીવો તેના નામથી ધૂંજી ઉઠે છે અને તેના ભયંકર દેખાવથી કંપી ઉઠે છે. ઉક્ત સાતે રાક્ષસીઓનું સ્વરૂપ હવે કંઈક સવિસ્તર કહેવામાં આવે છે.

જરા—૧. કર્મપરિણામ રાજાની કાળપરિણતી રાણી તરફથી આ જરા રાક્ષસીને વિશ્વમાં મોકલવામાં આવે છે. કર્મના પરિણામે તેની કાળની સ્થિતિને આધિન હોવાથી કાળ આવી પહોંચતાં વૃદ્ધાવસ્થા પ્રગટ થાય છે. એના આવવાથી શરીરમાંથી રૂપ, વર્ણ, લાવણ્યતા અને બળ ઘટી જાય છે, મગજ નબળું પડે છે, શરીરમાં કડચલીઓ પડે છે, વાળ ઘોળા થાય છે કે ઉડી જાય છે, કેડ અને છાતી વાંકી વળી જાય છે, અવયવો શિથિલ થાય છે અને ધૂંજવા માંડે છે; શોક, મોહ, રાંકતા, ચાલવાની અશક્તિ, દાંતનું પડવું, ઇન્દ્રિયોની મંદગતિ અને સાંધાદિનું અટકી જવાપણું કે રહી જવાપણું આ સર્વ વૃદ્ધાવસ્થાનો પરિવાર છે. વૃદ્ધાવસ્થા પોતાના આ પરિવારને સાથે લઈને આવી પહોંચે છે. જીવનશક્તિની મંદતા થતાં વાત-પિત્ત-કફનું જોર વધે છે, જઠરા મંદ પડે છે, આ જરા મનુષ્ય જીવનના કદા દુશ્મનની ગરજ સારે છે, યુવાવસ્થામાં જે બળ, શક્તિ, સુંદરતા, હાસ્ય, ચેષ્ટા, પ્રવૃત્તિ, ગતિ, અભિમાન, સાહસ, ઉદ્ધતાઈ, કામવાસના અને વિવિધ આવેશો હતા તે સર્વનો થોડે કે ઝાઝો અંશે આ જરા નાશ કરે છે. યૌવન હત-પ્રહત થઈને નાશી જતાં તેના સ્થાને આ જરા શરીરમાં નિવાસ કરી રહે છે.

આ સ્થિતિમાં જીવનો ઉત્સાહ મંદ પડે છે, તેથી તે ગરીબ રાંક જેવો બને છે. તેની સ્ત્રીઓ હવે તેને ચાહતી નથી, પ્રસંગે તિરસ્કાર પણ કરે છે, કુટુંબમાં તેનું ચલણ રહેતું નથી, તેનું કહેવું લોકો ભાગ્યે જ માને છે, બાળકો મરકરી કરે છે, યુવાન સ્ત્રીઓ અનાદરથી જીવે છે, શ્વાસ ચડે છે, ઉધરસ વારંવાર આવે છે, ગરમી શરીરમાંથી ઘટતાં મજાગરા ઢીલા પડે છે, તેને લીધે નાસિકાદિ છિદ્રોમાંથી અનિયમિત રીતે રસ-પ્રવાહ ઝરે છે, અનાદર થવાથી પિત્ત ઉછળતાં ક્રોધ વધે છે, શક્તિ મંદ પડતાં કફ જામે છે, છેવટે પેટલાહ-પુરીમાં હડતાલ પડતાં જીવને ઉચાળા ભરી, સહાને માટે આ દેહપુરી ખાલી કરી બીજા દેહમાં જવું પડે છે. (આવી દુઃખદાયી જરાથી કયા બાજરી ન થાય ત્યાંસુધીમાં આત્માર્થી જીવોએ પ્રમાદ તજીને ધર્મસાધન કરવામાં ઉજમાળ થવું જોઈએ.)

રેગ—(રેગ) ૨. રાજન ! અશાતાવેદનીય રાજાની પ્રેરણાથી આ વ્યાધિ નામની રાક્ષસી પ્રાણીઓના શરીર ઉપર હલ્લો કરે છે. વ્યાધિને આવવાનું આ મુખ્ય કારણ છે. બાકી તો અનેક નિમિત્તોથી તે રેગ પ્રગટ થાય

કર્મરાજની મૂકેલી સાત રાક્ષસીઓનું સ્વરૂપ.

૮૫

છે. લોકો અજીર્ણથી, શરદીમાં ફરવાથી, તાપમાં ચાલવાથી, ઠંડીના પ્રદેશમાં જવાથી, મેલેરીયાના જંતુથી, ચેપી રોગવાળાની સારવારથી, વાત, પિત્ત, કફની વિષમતાથી, વ્હાલાના વિયોગથી, અંગત ચિંતાથી, પૈસા જવાથી એમ રોગ લાગુ પડવાના અનેક કારણો બતાવે છે, છતાં તે બધાં નિમિત્ત કારણ છે. ઉપદાનકારણ તો અશાતાવેદનીયનો ઉદય છે. તે બાહ્ય કારણને પ્રેરણા કરે છે અને રોગ પ્રગટે છે. યોગીની માફક વ્યાધિ પરકાય-પ્રવેશ ઝડપથી કરી શકે છે. પછી શરીરની તાંદુરસ્તી અને સ્વસ્થતાનો નાશ કરે છે. તાવ, અતિ-સાર, કોઢ, હરસ, પરમીઓ, બરેલ, પિત્તપ્રકોપ સંગ્રહણી, શૂળ, હેઠકી, શ્વાસ, ક્ષય, વાઘ, વાનો ગોળો, હૃદયરોગ, કોઢ, અરૂચિ, ભગંદર, કંઠમાળ, જલોદર, સંનિપાત, આંખ, માથા અને કર્ણના રોગ વિગેરે ઉત્પન્ન થાય છે. આ બધો રૂબ-વ્યાધિનો પરિવાર છે. આના ઉપર વિજય મેળવવો હવે મુશ્કેલ થઈ પડે છે.

શાતાવેદનીયના સુખનો અનુભવ કરતાં શરીરનો સુંદર વર્ણ, મહાન બળ સૌંદર્યતા, ઉત્તમ બુદ્ધિ, પ્રબળ ધીરજ, સ્મરણશક્તિ, દરેક કાર્યમાં પ્રવીણતા ઇત્યાદિનો જીવ અનુભવ કરે છે. તે સર્વનો આ રોગ ક્ષણમાત્રમાં નાશ કરી દઈ શરીરમાં પીડા ઉત્પન્ન કરે છે. આ વ્યાધિ રાક્ષસી વળગતાં જ જીવો ચીસો પાડે છે, દીન સ્વરે રડે છે, ઉંડા નિસાસા નાખે છે, વિવેક થઈ બરાડા પાડે છે, જમીન પર આજોટે છે, અચેતનની માફક પથારીમાં પડ્યો રહે છે. આ માંદગીના પ્રસંગે જીવ દિલગીર થાય છે અને કેટલાક જીવો તો જીવતાં આંહી જ નારકીના જેવી વેદના અનુભવે છે.

આ પ્રમાણે ભવચક્રના જીવોની નિરોગિતાનો નાશ કરીને આ રૂબ રાક્ષસી જીવને અનેક પ્રકારે પીડા કરે છે. (જ્યાંસુધીમાં આ રૂબ રાક્ષસી દૂર રહી હોય ત્યાંસુધીમાં સુખના અર્થીજનોએ ધર્મસાધન જરૂર કરી લેવું જોઈએ.)

મૃતિ—૩. રાજન્ ! આ ત્રીજી રાક્ષસીનું નામ મૃતિ-મરણ છે. તેણે આખા ભવચક્રને પોતાના પગ તળે કચરી નાંખ્યું છે. એવો કોઈ દેહધારી જીવ નથી કે તેના ઉપર આ મરણનું જોર ચાલતું ન હોય? આયુષ્યકર્મ રાજના આયુષ્યક્ષય નામના સુભટે તેને વિશ્વમાં મોકલાવેલ છે. આશય એ છે કે આયુષ્યક્ષયથી બધા જીવો મરણને શરણુ થાય છે કે દેહથી જુદા પડે છે.

લોકો કહે છે કે જેર ખાવાથી, શસ્ત્રના ઘાથી, અગ્નિથી, પાણીમાં ડુબવાથી, પર્વત પરથી પડવાથી, ભયથી, ભૂખથી, વ્યાધિથી, તૃષ્ણાથી, ઠંડીથી, ગરમીથી, પરિશ્રમથી, સર્પદંશથી, અપચાથી, વ્હાલાના વિયોગથી, પછડાવાથી અને શ્વાસોશ્વાસ રોકાઈ જવાથી અમુક મરણ પામ્યો; પણ આ બધા નિમિત્ત કારણો છે. તેનું ઉપદાન (મૂલ તાર્ત્વિક) કારણ તો આયુષ્યનો ક્ષય જ છે અને તે જ આવાં નિમિત્તો મેળવી આવે છે.

આ મૃતિ આવતાં વેંત જ શ્વાસ અટકાવી દે છે, બોલવાનું બંધ કરે છે, શરીરની ચેષ્ટાઓ શાંત કરે છે, લોહીનું ફરવું બંધ પાડે છે, સુખ અને શરીરમાં વિકૃતિ પેદા કરી લાકડા જેવું બનાવી દે છે, વધારે વખત શરીર પડયું રહે તો તેમાં દુર્ગંધ ઉત્પન્ન કરે છે. આમ આ મૃતિ જીવને આ દેહ માટે તો લાંબી નિદ્રામાં સુવાડી દે છે. બીજી રાક્ષસીઓને પોતાની સહાયમાં મોટો પરિવાર હોય છે, પણ આ રાક્ષસી તો બહુ બળવાન છે કે પોતે એકલી જ આખા વિશ્વમાં ફરીવળીને જીવોને દેહથી જીદા પાડી દે છે. આ મૂર્તિની આગળ ઈન્દ્ર અને ચક્રવર્તી જેવા બળવાન જીવો પણ ત્રાસ પોકારે છે. ક્ષાત્ર-તેજવાળા રાણા-મહારાણા, રાજા-મહારાજા અને શ્રીમંત-ધનાઢ્યો પણ આ મરણુ આવ્યું તે સાંભળતાં જ ધ્રુજી ઉઠે છે. આવી બળવાન મૃતિને પરિવારની શી જરૂર હોય ? એ મૃતિ મરણુ આવે ત્યાં વિચરે છે, તેને કોઈની દરકાર નથી, તેનામાં દયા નથી, લાંચ-ફરવત કે સપારસ તેની આગળ કામ આવતાં નથી. તે તો રાજા કે રંક, ચક્રવર્તી કે ભિખારી, દેવ કે દાનવ, યુવાન, બાળ કે વૃદ્ધ, સુખી કે દુઃખી, શુરવીર કે કાયર, દાનેશ્વરી કે લોભી, તપસ્વી કે ભોગી સર્વના ઉપર તે પોતાનો એકસરખો સપાટો ચલાવે છે.

આયુષ્યકર્મ રાજાની જીવિકા—જીવન નામની સ્ત્રી છે, તે જીવો તરફ બહુ જ માયાળુપણે વર્તે છે. સર્વ જીવોને ઝાલી અને આનંદ દેનારી તે છે. તેના પ્રતાપથી જીવો પોતાના દેહ સ્થાનમાં સુખે રહે છે. તે જીવિકાને મારી નાખી, અરે ! કેટલીકવાર તો અકાળે તેનું ખુન કરી, આ ભયંકર મૂર્તિરૂપ રાક્ષસી તેના જીવને બીજે ધકેલી મૂકે છે કે તે દેહમાં પાછો ન આવે, અરે ! શોધ્યો પણ ન જડે ત્યાં મોકલી દે છે. આ મૃતિના આદેશથી બીજી જગ્યાએ જતાં, તે જીવ પોતાના માનેલા અને સંગ્રહ કરેલાં ધન, ઘરબાર, જમીન, રાજ્ય, સ્ત્રી પુત્રાદિ સંબંધીઓ બધાં અહિં જ પડતાં મૂકે છે, અને આ જીવનમાં પેદા કરેલ પુન્ય-પાપરૂપ બે વસ્તુઓ જ સાથે લઈ જાય છે, જેમાંથી તે જન્મમાં સુખ :દુઃખ અનુભવે છે. પાછળ મૂકી ગયેલા સંબંધીઓ થોડા વખત માટે રડવાકુટવાની ધમાલ કરી પોતપોતાના કામે લાગી જાય છે. મરનારની મિલકતના ભાગલા પાડી પોતાના સુખ માટે બીજાનો આશ્રય લઈ આનંદ કરવામાં મરનારને ભૂલી જાય છે. ધનાદિ સંગ્રહ કરવામાં બાંધેલા પાપનો અનુભવ તે જીવને એકલાને કરવો પડે છે. મરનારના દુઃખમાં ભાગ લેવાને ત્યાં કોઈ જતું નથી. આવી ત્રાસદાયક સ્થિતિ મૃતિ નામની ત્રીજી પિશાચિનીની છે. (એ ત્રાસદાયક સ્થિતિમાં મૂકાયા પહેલાં જ આત્માર્થી જીવોએ ચેતીને આત્મસાધન કરી લેવું જોઈએ.) (ચાલુ)

આ. વિજયવદ્ધલસૂરિજીનું આત્મનિવેદન.

૮૭

આ. વિજયવદ્ધલસૂરિજીનું આત્મનિવેદન.

આ વર્ષે સાંવત્સરિક પર્વ નિમિત્તે આત્મવિચારણા કરતાં સંઘ અને શાસનપરત્વે પણ કેટલાક વિચારો આવ્યા, તેમાંથી થોડો ભાગ જે મારા પોતાના આત્મા અને સંઘ સાથે સંબંધ ધરાવે છે તેટલો સંઘ સમક્ષ મૂકવા ઇચ્છું છું. જે તેમાં કોઈને સમભાવ અને સત્ય દેખાય તો તે ઉપર વિચાર કરે. આજકાલ આખા જૈન સંઘમાં કલેશ અને કંકાસનું વાતાવરણ ચોમેર ફેલાઈ રહ્યું છે અને તે દિવસેદિવસે ઉગ્ર બનતું જાય છે. દરેક પક્ષકાર સામા પક્ષ ઉપર બધો જ દોષ નાખવા પ્રયત્ન કરે છે, અને સામો પક્ષ પણ એ જ રીતે કરે છે. પરિણામે કોઈ પોતાના દોષ તરફ અને બીજાના ગુણ તરફ લક્ષ આપતું નથી. સૌને બીજાના દોષો જ અને પોતાના ગુણો જ દેખાય છે. આ સ્થિતિ ચોમેર વર્તે છે.

સંઘમાં વર્તતા કલેશને અંગે કેટલાક ધર્મી ગૃહસ્થો જ્યારે પ્રસંગ આવે ત્યારે મને પણ કહે છે કે—સંઘમાં શાંતિ સ્થપાવી જોઈએ અને તેઓ મને વિનવે છે કે આપ આ કલેશ દૂર કરવા કાંઈ કરો.

ધર્માત્મા અને સરળ ચિત્તવાળા આવા ભાઈઓની વાત ઉપર હું વિચાર કરું છું ત્યારે છેવટે મને એમ જ લાગે છે કે—આ બાબતમાં હું મારા “આત્મનિવેદન” સિવાય શું કરી શકું? કાંઈ સૌના ઉપર અધિકાર ચાલતો નથી, તેમ સૌ એક પ્રકૃતિના હોઈ શકે પણ નહિ; તેથી મને મારા પોતાના વિષે જ કાંઈ કરી શકવાનો કે કહેવાનો હક્ક રહે છે.

જૈન સંઘમાં વર્તતા કે વધતા કોઈપણ જાતના કલેશમાં હું નિમિત્ત થાતો હોઉં એવું મારી જાણમાં આવતું નથી. પ્રયત્ન તો એ વિષે હોય જ ક્યાંથી? છતાં એવો પણ સંભવ છે કે—જે વસ્તુ મારા લક્ષમાં ન હોય કે ન આવતી હોય તે બીજાઓના લક્ષમાં આવે, તેથી આ બાબત મને એક જ માર્ગ અત્યારે સૂઝે છે અને તે કોઈપણ રીતે નુકશાનકારક નથી. કદાચ બીજાઓને પણ તે અનુકરણ કરવા જેવો બને. તે માર્ગ આ છે:—

૮૮

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

“ ન્યાયાંભોનિધિ જગદ્વિખ્યાત પરમ ગુરુદેવશ્રી ૧૦૦૮ શ્રી વિજયાનંદ સૂરીશ્વરજીના હસ્તદીક્ષિત અને અમારા સંઘાડામાં અતિમાન્ય વયોવૃદ્ધ એવા એ મુનિવરો છે, જેમને હું પૂજ્ય ગણું છું અને જેમના માટે જૈન સંઘના મોટામાં મોટા ભાગનો આદર છે. તે એ પ્રવર્તક શ્રી ૧૦૮ શ્રી કાંતિવિજયજી મહારાજ અને શાંતમૂર્તિ શ્રી ૧૦૮ શ્રી હંસવિજયજી મહારાજ છે. આ એ સિવાય વિદ્વાન્ પ્રતિભાસંપન્ન અને પ્રભાવશાલી આચાર્યશ્રી ૧૦૮ શ્રી વિજયનેમિસૂરીશ્વરજી મહારાજ અને શ્રી ૧૦૮ શ્રી વિજયનીતિસૂરીશ્વરજી મહારાજ છે, કે જેઓ તદ્દન નિષ્પક્ષ અને કોઈના ય પ્રભાવથી અંબલય તેવા નથી. આ ચાર સ્થવિરોને હું મારા તરફથી એમ વિનવું છું કે—તેઓ એકત્ર મળીને અગર પત્ર વ્યવહાર કરીને જો હું કાંઈ ભૂલ કરતો હોઉં તો તે વિષે વિચાર ચલાવે. તેમને એ વિચારને પરિણામે આ સંઘ-કલેશની બાબતમાં જો કાંઈ મારી ભૂલ દેખાય તો તેઓ મને સૂચવે.

હું શ્રીસંઘને ખાત્રી આપું છું કે—ઉક્ત ચાર સ્થવિરોની એકમતિથી કે બહુમતિથી પણ મને મારી કાંઈપણ ખાત્રી જણાવવામાં આવશે તો હું તેના ઉપર શ્રદ્ધાપૂર્વક અને ઉદારતાથી વિચાર કરીશ અને મારી એ ખાત્રી જો મને ભાસી તો ખુદ્દિખુદ્દિ એનો હું એકરાર કરીશ; એટલું જ નહિ પણ મારા પોતાના તરફથી એને દૂર કરવા હું બનતું કરીશ.

હું સમજું છું કે—પરિમિત શક્તિવાળો કોઈપણ, પછી ભલે તે આચાર્યપદધારક હોય, છતાં સમગ્ર સંઘપરત્વે આથી વધારે શું કરી શકે ?

બાકી હું તો મારા પોતાથી બનતી શાસનસેવા અને સંઘનું હિત સાધી શકાય તેટલું સાધું છું અને સાધતો રહીશ એમાં કોઈને ય કહેવાપણું નહિ રહે.

શ્રીસંઘનો દાસ વહ્નભવિજય.

સાદરી (મારવાડ)

મનનું રહસ્ય અને તેનું નિયંત્રણ.

૮૮

મનનું રહસ્ય અને તેનું નિયંત્રણ.

(ગતાંક પૃષ્ઠ ૪૫ થી ચાલુ)

અનુ૦—વિહંગદાસ મૂ. શાહ.

આ જગતમાં સંસ્કૃતિરૂપી સિન્ધુનો પાર પાસવા માટે વિપરીત આચરણ કરનાર મનને વશીભૂત કરવા સિવાય અન્ય કશું સાધન નથી. તે જ પુરૂષ મોક્ષનો અધિકારી થઈ શકે છે કે જે અશુદ્ધ વાસનાઓ તથા કામનાઓથી યુક્ત મનરૂપી સર્પને વશીભૂત કરે છે.

જો આપણે મનને દુઃખ આપનાર અહંકારને નષ્ટ કરી દમ્યો અને ઇન્દ્રિયરૂપી રિપુઓપર વિજય પ્રાપ્ત કરી લઈએ તો હિમેશાં જાગૃત રહેનાર વાસના શાન્ત થઈ જાય છે.

કૂટનીતિ (હંસ), મિથ્યાચાર, દગો, લોભ અને તૃષ્ણા એ બધાનો ધનિષ્ઠ સંબંધ હોય છે. એ બધા એક જ પરિવારની વ્યક્તિઓ છે. કૂટનીતિ લોભની સંતતિ છે મિથ્યાચાર હંસમાંથી ઉત્પન્ન થાય છે. મિથ્યાચારની સાથે જ હંસ રહે છે. તૃષ્ણા હંસની જનની છે. હંસ પોતાના પુત્ર મિથ્યાચારથી તથા પોતાના માતાપિતા-લોભ તથા તૃષ્ણાથી એક મિનિટ પણ અલગ નથી રહી શકતો. જ્યાં સુધી વિષયેચ્છા હોય છે ત્યાં સુધી દ્રવ્યનો લોભ પણ હોય છે. દ્રવ્ય વગર ભોગ ક્યાંથી થઈ શકે? દ્રવ્યને નિમિત્તે હંસ ધારણ કરવો પડે છે, જુદું બોલવું પડે છે અને બીજાને ઠગવા પડે છે. ભોગની પ્રવૃત્તિ જ એનું મૂળ કારણ છે. કૂટનીતિ અને મિથ્યાચાર એ બંને લોભ તથા દ્વેષના જૂના મિત્રો છે.

સુખ તથા દુઃખ, સુંદરતા તથા અસુંદરતા સર્વ મનની મિથ્યા કલ્પનાઓ છે. મન એક મિથ્યા બ્રહ્માત્મક વસ્તુ છે, એથી મનની ભાવનાઓ પણ મિથ્યા થશે. તે સર્વ મૃગતૃષ્ણા છે. જે કંઈ આપણને સુંદર લાગે છે તે બીજાને અસુંદર લાગે છે. સુંદરતા તથા અસુંદરતા પરસ્પરાપેક્ષિત છે. ભારતવર્ષમાં એક એવું સ્થળ છે કે જ્યાં મોટી ગર્દનવાળી છોકરીઓ અતિસુંદર ગણાય છે. તે સ્થાન ગર્દન મોટી બનાવવા માટે પ્રસિદ્ધ છે. કોઈની ગર્દન એવી નથી હોતી તો તે અત્યંત કદરૂપી ગણાય છે. આવી મૂઢતાથી યુક્ત માનવ-સ્વભાવની કલ્પના કરી શકો છો? સુંદરતા કેવળ માનસિક કલ્પના છે. કેવળ સક્ય પુરૂષ જ સુંદર આકાર-પ્રકાર, મનોહર ગતિ તથા લલિત ભાવ વગેરે વિષયની વાતો કરી

શકે છે. આફ્રિકાના હબશી લોકોમાં એ વિષયોની કોઈ ભાવના જ નથી હોતી. વાસ્તવિક સૌંદર્ય તો આત્મામાં જ છે. સુખ અને સૌંદર્ય મનમાં રહે છે, વિષયોમાં નહિ. કેરી મીઠી નથી, કેરીની ભાવના મીઠી છે. એ સર્વ વૃત્તિઓ છે, માનસિક ભ્રમ છે, માનસિક કલ્પના છે, માનસિક સૃષ્ટિ છે. વૃત્તિઓને નાશ કરો, સૌંદર્ય હ્રસ્ત થઈ જશે. પતિ પોતાની કુરૂપવતી સ્ત્રીમાં સૌંદર્યની ભાવનાનો પ્રસાર કરે છે અને વાસનાદ્વારા પોતાની સ્ત્રીમાં સૌંદર્યની અધિકતાનો અનુભવ કરે છે.

જ્યારે આપણે કોઈ નવા પ્રભાવોત્પાદક સમાચાર સાંભળીએ છીએ ત્યારે ચક્રિત થઈ જઈએ છીએ, અથવા જ્યારે આપણે કોઈ નવું દૃશ્ય જોઈએ છીએ ત્યારે મુગ્ધ થઈ જઈએ છીએ. એ વ્યવસ્થાત્મક છે. એ વાત ખાસ કરીને નવી ભાવનાઓને કારણે થાય છે. મન ચક્રાકારમાં પોતાની જૂની, સંકુચિત પ્રણાલીમાં દોડ્યા કરે છે. નવીન ભાવનાઓ અહણુ કરવાનું મનને માટે ઘણું કઠિન છે. ભાવનાને એ ચક્રની સમીપ રાખો. તે ધીમે ધીમે એને અહણુ કરી લેશે. પ્રારંભમાં તેને અહણુ કરવામાં તે ભયાનક વિદ્રોહ કરશે, પણ પછીથી તે તેની અંદર લીન અને તદ્દાકાર થઈ જશે. જ્યારે તમારી તર્કશક્તિ વધતી હોય છે, જ્યારે અધ્યયનથી તમે અધિકાધિક બુદ્ધિમાન થતા હો, જ્યારે તમે સત્સંગ કરતા હો, ધ્યાન ધરતા હો ત્યારે તમારું મન નવા, સ્વસ્થ અને ચુકિતચુકત ભાવે અહણુ કરવા માટે પુરેપુરું તૈયાર થઈ જાય છે અને જૂના જીર્ણુશીર્ણુ ભાવો દૂર હટાવે છે. મનની એ જ સ્વસ્થ વૃદ્ધિ છે.

મનોભયમાં મનનું પુનરૂત્થાન થાય છે. મનોનાશમાં મનનું પુનરૂત્થાન નથી થતું. જ્ઞાનની પ્રાપ્તિ માટે મનોભય પર્યાપ્ત નથી. બ્રહ્મજ્ઞાનની પ્રાપ્તિ માટે મનોનાશ આવશ્યક છે. મનોનાશનો અર્થ એ છે કે મનના વર્તમાન સ્વરૂપનો નાશ કરી નાખવો, જે આત્માનો શરીરની સાથે અલેદ કરે છે, તેના મૃત્યુનો વાસ્તવિક અર્થ એ છે કે તેનું રૂપાન્તર એવી રીતે થાય કે તેના સ્થાનમાં દેવી ચેતનાનો આવિર્ભાવ થાય.

આધ્યાત્મિક અન્થોના સ્વાધ્યાયમાં જેને રૂચિ હોય છે તે તત્કાળ ફલપ્રાપ્તિની કામના નથી કરતો, પરંતુ ધીમેધીમે નિયમપૂર્વક તેના ઉપર ચિન્તન કરે છે, તેનાથી મન ધીમેધીમે પરિપક્વ થતું જાય છે અને છેવટે વિભુસ્વરૂપ આત્માની પ્રાપ્તિ થાય છે.

બાંધન વાસનાનું કારણ હોય છે. વાસના દૂર થતાં જ બાંધન છુટી જાય છે. આત્મજ્ઞાનદ્વારા જે ભોગમુલક વાસનાઓ હોય છે તે બધી નષ્ટ થઈ જાય છે. બધી વાસનાઓ નિકળતાની સાથે જ અક્ષુબ્ધ ચિત્ત શાંત અવસ્થા પ્રાપ્ત કરે છે.

મનનું રહસ્ય અને તેનું નિયંત્રણ.

૯૧

વિચાર સાધારણ રીતે વિષયોની તરફ જ પ્રવાહિત થાય છે. મનને વિષયોથી હઠાવીને પ્રભુમાં દીન બનાવવું ઘણું જ કઠિન છે; તોપણ જે માણસ જન્મ, મૃત્યુ તથા બીજા બધા સાંસારિક સંકટોથી છુટવા ઇચ્છતો હોય છે તેણે તો તેમ કરવું જ જોઈએ. તેનાથી બચવાનો બીજો કોઈ ઉપાય નથી.

ચંચળતા એક માનસિક તરંગ છે. એને યુક્તિથી રોકવી પડશે. પ્રત્યેક મનુષ્યની માનસિક ચંચળતા જુદી હોય છે. જ્યારે મનુષ્ય તેનાથી પરાભૂત થાય છે ત્યારે તે મનુષ્યને અહિંતહિં દોડાવે છે. એવી ચંચળતા દ્વારા મન માણસોને લોભાવે છે. એ ચંચળતાનું નામ વિલાસ પણ છે. જ્યારે મનમાં એક આકસ્મિક પરિવર્તન થાય છે ત્યારે તે ચાંચલ્ય કહેવાય છે. આપણે ઘણી વખત કહીએ છીએ કે તે એક ચંચળ પ્રકૃતિનો પુરૂષ છે. જો કે પ્રત્યેક મનુષ્ય એ ચાંચલ્યને વશ હોય છે. લોકાચારનો વિરોધ પણ એ ચાંચલ્યનું ઉત્કટ પરિણામ છે.

દોષ અને દુર્બલતા બંને જુદી વસ્તુઓ છે. ક્રોધ એક દોષ છે, અને આ પીવાની ટેવ એક દુર્બલતા છે. પરછિદ્રાન્વેષણ, નિન્દા તથા બીજાને કલંકિત કરવા એ દોષ છે. બહુ જ રસિક હોવું એ પણ એક દુર્બલતા છે. વિપરીત ગુણોદ્વારા એ બંનેને હઠાવવા જોઈએ.

જે મનુષ્ય રાગ વગરના હોય છે, પરંતુ તિતિક્ષાયુકત હોય છે તે કંઈક કરી શકે છે. તે જ્યાં ઇચ્છે ત્યાં જઈ શકે છે. તે પવનની માફક સ્વતંત્ર છે, તેને અપરિમિત સુખ તથા શાંતિ હોય છે, એની કલ્પના જ થઈ શકતી નથી. સંન્યાસના સુખ અને સ્વચ્છન્દતાનું અનુમાન દીન-હીન મનવાળો ગૃહસ્થ નથી કરી શકતો. રાગ તથા વિલાસીતા ગૃહસ્થને દુર્બલ બનાવે છે.

ભાવના પણ કલ્પના છે. તે કવિને સહાયતા કરે છે, સાધકને નહિ. ધ્યાનમાં તે પણ એક વિદ્ય છે. તે હવાઈ કિલ્લા બનાવ્યા કરે છે. વિચાર તથા વિવેકવડે તેને રોકો.

જ્યારે કોઈ ઇચ્છા મન ઉઠે છે ત્યારે સાંસારિક પુરૂષ તેનું સ્વાગત કરે છે અને તેની પૂર્તિની એટલા કરે છે, પરંતુ સાધક પુરૂષ વિવેકવડે તુરતજ તેનો ત્યાગ કરે છે. મન ઇચ્છાઓવડે વિનાશની તરફ ધસડી જાય છે. એક ઇચ્છા ઉત્પન્ન થાય છે કે તરતજ તેની અનુભૂતિથી બધા સુખોની પ્રાપ્તિ થઈ જશે એમ તમે માનો છો. તમે ઇચ્છિત વસ્તુની પ્રાપ્તિ માટે યત્ન કરો છો. તમે તે પ્રાપ્ત કરો છો એટલે અમુક વખત સુધી તમને કાંઈ સંતોષ થાય છે. ફરી પાછું મન ચંચળ બને છે અને તેને નવીન સંવેદનની આવશ્યકતા થાય છે. સંક્ષોભ અને અસંતોષ ઉપસ્થિત થાય છે. આથી જ જગતને કલ્પનામાત્ર કહેવામાં આવ્યું છે. સાંસારિક વિષયોના ઉપભોગથી સાચો તેમજ સ્થાયી સંતોષ નથી મળી

૯૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

શકતો, તથાપિ લોકો વિષયોની તરફ આંખો મીચીને દોડે છે; જોકે તેઓ સમજે છે કે વિષય અસત્ય છે અને સંસાર દુઃખમય છે. એનું નામ જ માયા. જ્યારે મન આત્મામાં અવસ્થિત થાય છે ત્યારે નિત્ય તૃપ્તિની પ્રાપ્તિ થાય છે કેમકે આત્મા જ પરિપૂર્ણ છે, ત્યાં જ સર્વ કંઈ મળી શકે છે. તે સ્વયંભૂ છે. બધી ઇચ્છાઓનું શમન આત્માનુભવમાં જ થાય છે.

મન મહત્ અથવા બુદ્ધિમાં લીન થાય છે બુદ્ધિ સમષ્ટિ બુદ્ધિમાં લીન થાય છે. સમષ્ટિ બુદ્ધિ અવ્યક્તમાં લીન થાય છે. અવ્યક્ત પ્રહ્લમાં લીન થાય છે. એ જ અંતઃકરણનું લય ચિન્તન છે.

ચિત્ત શાંત સરોવર જેવું છે અને વિચાર ચિત્તની ઉપર તરંગ જેવા છે. નામ તથા રૂપ સરલ માર્ગ છે, જેમાં એ તરંગો ઉત્પન્ન થયા કરે છે. નામ, રૂપ વગર તરંગો નથી ઉઠતા.

કલ્પના કરો કે તમારું મન પુરેપુરું શાંત અને નિશ્ચિન્ત છે, તો પણ જેવું ચિન્તન શરૂ થાય છે કે તરતજ નામ તથા રૂપથી યુક્ત થઈ જાય છે. પ્રત્યેક વિચારમાં એક વિશેષ નામ તથા એકવિશેષ રૂપ રહેલ છે; તેથી કોઈ પણ ભાવના કોઈને કોઈ પ્રતિરૂપક શબ્દથી સંબંધિત હોય જ છે.

સહુને દુઃખમય કરનાર માયાના મહાન ભયથી છૂટવાનો સૌથી સારો ઉપાય મનનો નાશ છે. મનના નાશની સાથે જ આત્માનો ઉદય થાય છે.

‘અહં’નો વિચાર જ સર્વ વિચારોનું મૂળ છે. ‘અહં’ અસત્ તથા ભાવહીન છે. જ્યારે ‘અહં’ નારિતમાં અંતર્હિત થઈ જાય છે ત્યારે પછી અહંકારી મન કયાં ?

જ્યારે વૈરાગ્યદ્વારા મનને વિષયોથી ખેંચી લેવામાં આવતું હોય છે ત્યારે તેને સ્વપ્ન અથવા મનોરાજ્યની તરફ જવા નહિ દેવું જોઈએ. ધ્યાનમાં એ બે વિઘ્નો છે. એને એકાગ્ર કરો અને સ્વરૂપમાં સ્થિર થવા દો. પછી આખું જગત કેવળ સત્, ચિત્ અને આનન્દરૂપ જણાશે.

ચિન્તન, કાર્ય-યોજના અનુભવ અને જાણવું એ વિભિન્ન ક્રિયાઓ મનમાં રહેલી છે. કોઈ વખત તમે યોજના ઘડો છો, કોઈ વખત અનુભવ કરો છો, કોઈ વખત તમે જાણવાની ચેષ્ટા કરો છો, કોઈ કોઈ વાર ગંભીર ચિન્તન કરો છો, કોઈ વાર ઇચ્છા કરો છો, અંતઃપ્રેક્ષણથી જાણી શકાય છે કે વરતુતઃ મનની અંદર વખતોવખત શું ચાલી રહ્યું હોય છે.

સાધકના મનમાં સીના રમરણ વા દર્શનથી અશુભ ભાવનાઓ ઉત્તેજિત

પૂજનની સફળતા.

૯૩

(ગતાંક પૃષ્ઠ પદ યી શરૂ.)

પૂજનામાં જે જે પદાર્થો વાપરવામાં આવે એ સર્વ પવિત્ર ને ન્યાય દ્રવ્ય-થી સંપાદન કરેલા હોવા જોઈએ. પૂર્વે આપણે જોઈ ગયા કે કળનો આધાર દ્રવ્યની સંખ્યા પર નથી અવલંબતો, પણ પૂજકની ભાવશ્રેણી પર જ અવલંબે છે; માટે જેમ અને તેમ સંખ્યામાં ન લોભાતાં શુદ્ધતા ને નિર્દોષતા પર દ્રષ્ટિ ફેરવવાની જરૂર છે.

અષ્ટપ્રકારી પૂજનો વિચાર કરતાં પ્રથમ જળપૂજ આવે છે. જળ સારી રીતે ગળીને જોઈતા પ્રમાણમાં વાપરવું. એમાં હાથનું મિશ્રણ થાય છે એમાં વાંધા જેવું નથી, પણ એટલી સંભાળ રાખવાની આવશ્યકતા છે કે એની મીઠાશથી ને ચીકણાશથી કીડી આદિ જંતુઓ ત્યાં દર કરી ન બેસે. જે ચીકણા પદાર્થો વાપરીએ તો સ્વચ્છ કરતાં પૂર્ણ કાળજી પણ રાખવી જોઈએ કે જેથી જીવોત્પત્તિનો સંભવ ન રહે. વળી પ્રમાણ વગરનું પાણી વાપરી સર્વત્ર લીનું પણ ન જ કરી મૂકાય. અતિશય જળ ઢોળવાથી મચ્છર આદિ જંતુઓ સહજ ઉફલવે છે. અંગલુહણ પણ સ્વચ્છ હોવા જોઈએ. કેટલીક વાર તો એની દશા જોઈ ઘૃણા પેદા થાય છે ! એના કરતાં ખીસામાં રાખવાના રૂમાલ પણ સારા હોય છે ! પ્રભુના અંગપર લોહવાના આ સાધનો સારી રીતે ઘોષેલા પવિત્ર અને ક્ષાટ્યાતુટ્યા નહિં પણ આખા હોવા ઘટે.

ખીજી ચંદનપૂજ એટલે જ સુગંધિત સુખડનું નવ અંગે વિલેપન પણ આજે તેમાં હઠ ઉપરાંતની વિકૃતતા દાખલ થઈ ગઈ છે. ચંદનનું સ્થાન કેશરે ખુંચવી લીધું છે એમ કહેવામાં જરા પણ અતિશયોક્તિ જેવું નથી જ. લાલચોળ ઘસેલા કેશરમાં સુખડ તો નામમાત્રની જ હોયને ! આજના ઉપાસકો કેશરની લાલાશમાં જ ધર્મસેવાની ગહનતા માની બેઠા લાગે છે ! એમણે મન જ્યાં ચંદન કે કેશરના સ્વભાવ પરત્વે વિચાર સરખો નથી આવતો ત્યાં

થાય છે. તેનાથી એ પુરૂષ કે જેણે આ જગતનો ત્યાગ કરીને આધ્યાત્મિક સાધનમાં પોતાની જાતને લગાડી દીધી હોય છે તે તપનાં ફલથી વંચિત રહી જાય છે. સાધના સમય દરમ્યાન સ્ત્રી-સહવાસ સર્વથા ત્યાગ કરવો જોઈએ. ગૃહસ્થની સાથે ન રહેવું જોઈએ. આ આધ્યાત્મિક ચિન્તનમાં જ મનને પુરેપુરું લગાડી રાખવું જોઈએ.

ચાલુ.

૯૪

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

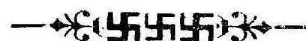
પછી કેશરની અપવિત્રતા સંબંધેનું કથન અરણ્ય રૂઢનની ઉપમાને પામે તેમાં શી નવાઈ ? ‘ચંદન શીતળતા’ ઉપખેત્રે એ વાત સાવ વીસરાઈ ગઈ છે. કેશરનો સ્વભાવ ગરમ છે એ તરફ દુર્લક્ષ્ય કરી આજે આપણે ભક્તિના નામે એવું તો સમજ વગરનું અનુકરણ કરી રહ્યા છીએ કે જેથી પ્રતિમાજી (પાષાણ બિંબો) ના દેહ પર એ ગરમાઈદ્વારા ઝીણા-ઝીણા છિદ્રો પડ્યા હોય છે. કોઈ કોઈ સ્થળે કાળાશના ડાઘ પણ પડ્યા હોય છે અને જ્યાં કેશરનો મારો અતિ પડ્યો હોય છે ત્યાં તો ઘસારો જોરથી થયો હોય છે ! આમ આપણી ઘેલી ભક્તિએ પાટા પરથી ખસેડી દીધા છતાં આપણો મોહ કેશરની લાલાશ પરથી કેમે કયો ખસતો જ નથી ! સુખડની સ્વેતતા ને ઠંડકમાં આપણે રાચવાને બદલે કેમ લાલાશ ને તીવ્રતામાં આહ્વાદ અનુભવતા થયા છીએ એ એક ગુન્ય-ભર્યો પ્રશ્ન છે. એથી તો આપણે ઉપરોક્ત રોગનું નિદાન કોઈ જુદે જ માર્ગે શોધી રહ્યા છીએ.

કેશરની ગરમીથી બિંબરક્ષા કરવા સારૂ ચાંદીના ખોળા ચઢાવતા થયા છીએ. એક રીતે જોતાં ભલે બાહ્યથી આપણને આ વાત સુંદર ને બુદ્ધિપૂર્વકની જણાય; પણ વસ્તુતઃ તેમ નથી જ. જે બિંબ પર સૂરિમંત્ર ને વાસક્ષેપ તથા સંખ્યાબંધ ઔષધીની વર્ષા થયા બાદ પૂજ્યપણું પ્રાપ્ત થયાનું આપણે સ્વીકૃત કરીએ છીએ એ મૂળ વસ્તુની પૂજા તો પછી માત્ર અમુક ઘી બોલનાર કે થોડાકને માટે જ ઉઘાડી રહે છે. બાકીના સારૂ તો મૂળ બિંબની નવાંગી પૂજા નહિ પણ ઉપરના ચાંદીના ખોળાની જ પૂજા ! આ વાત વિચારણીય છે. વળી એ ખોળા નીચે કુદરતી લેજ રહે છે જેથી બિંબને હાનિ પુગે છે. આ તો આપણે શોધેલા ઉપચારની કહાણી ! પણ કેશરની અપવિત્રતા પરત્વે શું સમજવું ? એ માટે સંખ્યાબંધ સાબિતિઓ મળવા છતાં આપણે હજી પણ એને શુદ્ધ માનીશું ? કેમ જાણે કેશર પૂજન સામગ્રીના થાળમાંથી અદ્રશ્ય થઈ જશે તો આપણી અન્ય સામગ્રી કોડીની બની જશે એમજ ને ? જેની અપવિત્રતા સંબંધે ભારોભાર શંકા પડતી હોય અને જે ચીજ સ્વભાવિક રીતે પણ પૂજની સાત્વિકતા સાથે બંધબેસતી ન થતી હોય, એને સારૂ કેવળ પૂર્વકાળના છૂટા છવાયા પાઠોથી હઠ પકડી ઉપર સુજળ નુકશાનમાં ઉંડા ઉતરતાં જવું એ શું ડહાપણની નિશાની છે ?

એક કાળે અમુક ચીજ પવિત્ર ને શુદ્ધ હોય, કિંવા શુદ્ધ રીતે પ્રાપ્ત થતી હોય ને સદાકાળ ને સર્વથા એ જ સ્થિતિમાં રહે એવો કોઈ સનાતન નિયમ હોઈ શકે ?

કેશરનો આખોએ પ્રશ્ન આ રીતે વિચારણીય છે.

લે૦ ચોકસી.

વર્તમાન સમાચાર.

૯૫

વર્તમાન સમાચાર

મહાજનનું નિમંત્રણ.

રાજપુર-ડીસાગમની શ્રાવિકા-પોતાના સાસરીયાં-પિયરીયાંની રાજપુરીથી કાર્તિક વદિ ૫ ના દિવસે દીક્ષા લેનાર હોવાથી ત્યાંનું મહાજન પૂજ્યપાદ પ્રાતઃસ્મરણીય મુનિરાજ શ્રી ૬૦૦૮ શ્રીમાન્ હંસવિજયજી સાહેબ તથા પંચાસજી મહારાજ શ્રીમાન્ સંપત્ત-વિજયજી સાહેબ આદિ મુનિરાજોને નિમંત્રણ કરવા નવાડીસાથી જ્ઞાનપંથમીના દિવસે આવ્યું હતું. તેમની આગ્રહભરી વિનંતિ સ્વીકારી મહારાજશ્રીજી કાર્તિક વદિ ૩ ના દિવસે ત્યાં પધારશે એવી વકી છે.

સુધારો—છપાયેલ પંચાંગમાં આચાર્ય વિજયકમળસૂરિજીના પ્રશિષ્ય સાથે શ્રી વિજયમોહનસૂરિજીના શિષ્ય મુનિરાજશ્રી પ્રીતિવિજયજી એમ વાંચવું.

મા૦ કમીટી.

શા. આણંદજી પુરુષોત્તમ સ્ત્રી જૈન ઔપધાલયમાં ૨૧૯૮૮ ના આસો વદ ૦)) સુધી માસ બારમાં લાલ લેનારા દર્દીઓની સંખ્યા.

૧૫૭ મુનિરાજ, ૩૬૬ સાધ્વીજી, ૯૧૮૩ શ્રાવક, ૯૯૬૧ શ્રાવિકા, ૧૨૫૨૩ જૈનેતર ૯૪૨૪ બાળકો. ૪૧૬૧૪ કુલ સંખ્યા.

સ્વીકાર અને સમાલોચના.

૧ અધ્યાત્મકદપદ્રુમ—શ્રી મુનિસુંદરસુરિવિરચિત મૂલ તથા અર્થ સાથે. સંસારનું સ્વરૂપ જણાવનાર, નિત્ય મનન કરવા યોગ્ય, અધ્યાત્મભાવ પ્રગટ કરાવનાર આ લઘુ પરંતુ આત્મ મહત્વનો ગ્રંથ છે. મૂળ સાથે સરલ ભાષાંતર હોવાથી બાળ જીવો પણ સમજ શકે તેવું છે. વળી સર્વામાન્ય પણુ છે. પ્રકાશક-શાહ ફૂલચંદ ખીમચંદ વલાદવાળાએ વગર કિંમતે સદુપયોગ કરવાની શુભ ઇચ્છાથી પ્રગટ કરેલ હોવાથી આ પ્રયત્ન તેમનો ધન્યવાદને પાત્ર છે.

૨ શ્રી બાર વ્રતકી ટીપ—લેખક મુનિરાજ શ્રી દર્શનવિજયજી હાલ ચાતુર્માસ આગ્રા. હિંદી ભાષામાં શ્રીઆત્માનંદ જૈન પુસ્તકપ્રચારક મંડળ આગ્રા તરફથી માત્ર ત્રણ આનાની નજીવી કિંમતે અનેક જૈન બંધુઓ અને બહેનો લાલ લે તેવા શુભાશયથી પ્રકટ કરવામાં આવેલ છે. અત્યારસુધીમાં બીજી કેટલીક ટીપો કરતાં આ શુકમાં તેની

૯૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

વિશેષતા છે. બાર વ્રતના જિજ્ઞાસુ અને લેવા ઇચ્છતાં કોઈ પણ મનુષ્ય માટે આ ગ્રંથ બોમીયા સમાન છે અને આ ગ્રંથમાં તેનું દિગ્દર્શન—સ્વરૂપ સરલ અને સાદી રીતે આપવામાં આવેલું છે. સમ્યક્ત્વ, બાર વ્રતનું સ્વરૂપ બતાવતાં છેવટે ચાર પરિશિષ્ટમાં આયર્ગિલ, પચ્ચકખાણુ સ્વરૂપ, અણાહારી ચીજનું વર્ણન અને બાર વ્રતધારી માટે ગ્રંથની શરૂઆતમાં સુચના આપી ગ્રંથને વિશેષ ઉપયોગી બનાવ્યો છે. હિંદી ભાષાના જાણકાર માટે ઉક્ત મુનિમહારાજનો આ પ્રયત્ન આવકારદાયક છે. મળવાનું સ્થળ. રોશનમહોદ્ધા.

૩ સુભાષિત રત્ન સંદોહ—અનુવાદક દયાળજી ગંગાધર ભણુશાલી બી. એ. દિગંબરાચાર્ય શ્રીઅમિતગતિસ્વીત આ ગ્રંથમાં મોહવિલાસ વર્ણન, કામ, ક્રોધ, મોહ, લોભ વગેરેનું સ્વરૂપ, ભૌતિક વિલાસોનું વર્ણન, માંસ, મદિરા, જીગાર, વેશ્યાગમન સંબંધી નિવારણ, મોક્ષપ્રાપ્તિ વર્ણન વગેરે જુદા જુદા બ્રતીશ વિષયોનું વર્ણન આપેલ હોવાથી જૈન ધર્મના ઉપદેશની છાપ તરીકે આવે છે. દિગંબરી આચાર્યના વિદ્વતાપૂર્ણ ધર્મ સંબંધી અનેક ગ્રંથો છે. ઉક્ત આચાર્યશ્રીએ બીજા ગ્રંથો લખેલા છે તેનું વર્ણન ગ્રંથની પ્રસ્તાવનામાં છે. અનુવાદક સાઈ શિક્ષણ પામેલા હતા તેમ અનુવાદ અને તેમના સંક્ષિપ્ત જીવન ઉપરથી જણાય છે. તેમના સ્વર્ગવાસની યાદગીરીનિમિત્તે તેમના વડિલ બંધુ હીરજીભાઈનો આ સાંસારિક, ધાર્મિક, ભાતુરનેહ આ ગ્રંથ પ્રકટ કરી બતાવી આપ્યો છે.

મૂલ્ય—વાંચન મનન. ઠેકાણું—હનુમાન બીલ્ડોંગ, લેમીંગટન રોડ—મુંબઈ નં. ૪

સૂચગાંગસૂત્ર—પાંચમો ભાગ મૂળ સાથે ભાષાંતર—પાંચમો ભાગ ૩ થી ૭ અધ્યયનોનું ટીકાના આધારે મુનિશ્રી માણેકમુનિએ ભાષાંતર સરલ રીતે કર્યું છે. એક વખત એવો હતો કે શ્રાવકો આગમોનું અધ્યયન—વાંચન કરી શકતા નહોતા. આજે આગમોના ભાષાંતરો પ્રકટ થતાં તેના જિજ્ઞાસુ સર્વ કોઈ લાભ લઈ શકે છે. ઉક્ત મુનિમહારાજનો આ દિશામાં ધણું વખતથી સારો પ્રયત્ન છે. બીજા દશવૈકલિક, આચારાંગ વગેરેના ભાષાંતરો પણ મહારાજશ્રીએ કરેલા છે. પ્રકાશક—ત્રીકમલાલ ઉગરચંદ વકીલ અમદાવાદ, સારંગપુર તળીયાની પોળ. કિંમત દોઢરૂપીયો. કિંમત જરા ઓછી રાખી હોત તો ફીક હતું.

નવા વર્ષના જૈન પંચાંગ.

નવા વર્ષ (સં. ૧૯૮૬ ની સાલ) ના જૈન પંચાંગ અમારા તરફથી છપાય તૈયાર થઈ ગયા છે. જલદી મંગાવો. પાછળથી મળી શકતા નથી. કિંમત અરધો આને. સો નકલના અઢી રૂપીયા. મળવાનું ઠેકાણું:—

શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા—ભાવનગર.

શ્રી પ્રભાચંદ્રસૂરિ કૃત— શ્રી પ્રભાવકચરિત્ર.

વર્તમાનકાળના પ્રભાવક બાવીશ આચાર્યોના જીવન ઉપર પ્રકાશ પાડતો આ ગ્રંથ સ. ૧૩૩૮ માં લખાયેલ જૈનકથા અને ઇતિહાસસાહિત્યમાં અભિવૃદ્ધિ કરે છે. ઇતિહાસ અને કથા સાથે કવિત્વ પોષવામાં અને સાહિત્યનો રસ જમાવવામાં પણ ગ્રંથકર્તા મહારાજે જેમ લક્ષ આપ્યું છે તેમજ તે વખતના સામાજિક, ઐતિહાસિક, રાજકીય સ્થિતિનો પણ ઉલ્લેખ કરી લેખક મહારાજે પોતાની ઇતિહાસપ્રિયતા સિદ્ધ કરી છે. જેથી ઇતિહાસના પણ બિન બિન સમયના સુંદર પ્રકરણો આમાંથી મળી રહે છે જેથી જૈન કે જૈનેતર ઇતિહાસના અભ્યાસી અને લેખકોને આવકારદાયક સામગ્રી આ ગ્રંથ પૂરી પાડે છે. આ મૂળ ગ્રંથ કેટલોક અશુદ્ધ છપાયેલ, તેની શુદ્ધિ માટે તેમજ તેની સુંદરતા અને પ્રમાણિકતામાં વધારો કરવા માટે ઇતિહાસવેત્તા મુનિરાજશ્રી કલ્યાણવિજયજી મહારાજને વિનંતિ કરતાં તેઓશ્રીએ શુદ્ધિ કરવા સાથે ઇતિહાસિક દૃષ્ટિએ પ્રબંધ પર્યાલોચના લખી તેમાં આવેલ ચરિત્રનાયકોનો પરિચય આપવામાં જે શ્રમ લીધેલ છે અને તેને લઈને આ ઇતિહાસિક અને કથાસાહિત્ય ગ્રંથની ઉપયોગીતા અને સુંદર સાહિત્યની અભિવૃદ્ધિ થઈ છે. આ ગ્રંથ માટે અનેક જૈન અને જૈનેતર પેપરોએ પ્રશંસા કરી છે. રાયલ આઈ પેજ સાઈ ફોર્મ પાંચસો પાનાનો ઉંચા કાગળ, સુંદર ગુજરાતી ટાઇપથી છપાઈ આકર્ષક મજબૂત બાઇન્ડીંગથી અલંકૃત કરાવેલ છે. કિંમત રૂ. ૨-૮-૦ કપડાનું બાઇન્ડીંગ પોણા ત્રણ રૂપિયા. પોસ્ટેજ જુદું.

લખો:—શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા-ભાવનગર.

શ્રી પ્રાચીન તીર્થોદ્ધાર વાસ્તે દાન કરવા માટે ઉત્તમ સ્થાન.

શ્રી મારવાડની મોટી પંચ તીર્થો.

શ્રી રાણકપુરજીનું ભવ્ય દેવાલય.

૧ શ્રી મારવાડ સાદરી ગામથી ૬ માઇલ દૂર શ્રી શ્વેતાંબર મૂર્તિપૂજક જૈનોનું મારવાડ પંચ તીર્થોનું મુખ્ય સ્થાન શ્રી રાણકપુરજી તીર્થ આવેલું છે. તે તીર્થનું ૧૪૪૪ સ્તંભવાળું વિશાળ મંદિર શ્રી નાદીઆ ગામના ધનાશાહ પોરવાડે સ્વપ્નમાં જોયેલા શ્રી નલિનીગુહ્ય વિમાનના આકારનું પંદર કરોડ દ્રવ્ય ખર્ચી સંવત ૧૪૩૪ માં બંધાવેલું અને તેમાં પ્રતિષ્ઠા શ્રી સોમસૂરીજીએ સં. ૧૪૯૬ માં કરેલી, તે ભવ્ય દેરાસરનો હાલ જીર્ણોદ્ધાર કરાવવાની આવશ્યકતા છે. આવા વિશાળ મંદિરના જીર્ણોદ્ધારમાં નાણાની મોટી રકમની મોટી જરૂર પડે તે સર્વે ભાઈઓની જાણમાં છે. આપણી પૂર્વે થઈ ગયેલા પુણ્યશાળી પુરૂષોની જાહોજલાલીના નમુનારૂપ આ મંદિરના જીર્ણોદ્ધારમાં સખી ગૃહસ્થોએ પોતાનો હાથ લંબાવી સારી રકમ આપવાનું પુણ્ય ઉપાર્જન કરવા વિનંતિ છે.

૨ શ્રી એડન દેરાસર તરફથી આ તીર્થના જીર્ણોદ્ધાર સાડ રૂ. ૨૦૦૦ ની રકમ મોકલી આપવામાં આવી છે.

જે રકમો મોકલો તે શેઠ આણંદજી કલ્યાણજી અમદાવાદના ઉપર મોકલી આપવા તરફી લેશોજી.

પ્રતાપસિંહ માહોલાલ.

વહીવટદાર પ્રતિનીધી.

Reg. No. B. 431.

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

દર માસની પૂર્ણિમાએ પ્રગટ થતું માસિક પત્ર.

પુ. ૩૦ સુ. વીર સં. ૨૪૫૯. કાર્તિક. આત્મ સં. ૩૭. અંક ૪ થો.

અચળ ધર્મ

“સ્વદેશી એ શાશ્વત વસ્તુ છે. સ્વદેશી એ દેહ સાથે જડાયેલો ધર્મ છે. એ અચળ ધર્મ છે. તીવ્રરૂપે એક દિવસ આપણે સ્વદેશી પાળીએ તો સ્વરાજ્ય હાથમાં જ છે. હિન્દુસ્તાનનો પૈસો ખચાવવાનો જ એ ધંધો નથી. સ્વદેશીમાં સ્ત્રીઓની શિયળરક્ષા છે. સ્વદેશીમાં ધર્મચરભક્તિ છે. સ્વદેશીમાં જ હિન્દુસ્તાનનો શુદ્ધ છુટકારો છે. સ્વદેશીની ચળવળ હંમેશને સાડ છે.”

—મહાત્માજી.